

PERSEVERENȚĂ

Topeka - Kansas

Mulțumesc. Puteți să vă așezați pentru un moment. Vă cer scuze pentru că v-am ținut în picioare atâta timp, dar am avut o urgență chiar înainte de a veni aici, așa că a trebuit să mă ocup de ea. Urgență este atunci când oamenii îmi aduc un caz care trebuie să plece imediat înapoi. Pe aceia încercăm să-i ajutăm imediat pentru că nu pot rămâne.

Cred că mulți se întreabă de ce nu aliniem imediat rândul de rugăciune pe platformă, dar eu am un motiv pentru care fac aceasta: Tu trebuie să însămânțezi sămânța înainte de a încerca să aduni recolta. Nu uitați să păstrați numerele de rugăciune. Oricine dorește un număr de rugăciune, poate să primească, și dacă va fi cu voia Domnului, ne vom ruga pentru voi înainte de a părăsi acest oraș, chiar dacă vom avea nevoie de două săptămâni pentru aceasta. Nu uitați să păstrați acel număr, să vă aduceți vecinii și pe toți cei bolnavi, și să-și ia un număr de rugăciune ca să ne putem ruga pentru ei.

Eu am un motiv pentru care fac aceasta: mai întâi trebuie să cultivi credința și să plantezi sămânța. Numai după ce înțelegi aceste lucruri poți veni în rândul de rugăciune, pentru că atunci știi pentru ce vii. În ultimii cincisprezece, optsprezece ani de rugăciune pentru bolnavi, eu am văzut multe exemple de felul acesta, în care oamenii aleargă pe platformă spunând că urmează să aibă o operație de urgență. După rugăciune spun: „Mă simt mai bine, dar...” iar peste două zile zic: „Cred că mă simt mai bine...” după care se duc la operație, și află că nu mai este nici o urmă de boală. Ei nu înțeleg și nu știu că trebuie să aibă o reacție la acest lucru, și aceasta din cauză că adunările mele sunt prea scurte și rapide ca să pot explica totul. Eu vin și plec repede dintr-un oraș, dar dacă va fi cu voia Domnului și Isus mai zăbovește puțin, aș vrea să merg undeva și să stau suficient de mult pentru ca oamenii să aibă șansa să vadă ceea ce încercăm să facem, fiindcă scopul nostru este să aducem mesajul lui Dumnezeu pentru oameni. Noi îi învățăm ziua,

dimineața, după-amiaza și seara. Să stați pe aproape! Uneori când nu au loc alte treziri în orașele din împrejurimi, noi putem să-i adunăm pe toți, pentru că predicatorii pot să-i ducă pe cei convertiți la bisericile lor. Eu nu am o biserică, dar le reprezint pe toate și încerc să trimit membrii acolo unde vor ei să meargă, fiindcă aceasta este alegerea lor. Întrebarea care se pune este dacă ei sunt născuți din nou; dacă Îl cunosc pe Isus Hristos ca Mântuitor? După aceea depinde de păstor să-i ia de acolo, pentru că Dumnezeu îi dă autoritatea să-i conducă în felul în care trebuie să meargă. Datoria mea este să-i conduc spre Hristos, să mă rog pentru bolnavi, să torn untdelemn peste ei și să-i duc la îngrijitori, fiindcă ei se vor îngriji de restul.

Se pare că mulțimea a crescut foarte încet. Îmi amintesc că data trecută când am venit în Kansas, am găsit un spațiu destul de mare ca să-i cuprindă pe toți. Aceasta mă face să mă întreb: Am venit cumva într-un timp nepotrivit pentru această trezire? Ce s-a întâmplat? Oare oamenii nu Îl mai iubesc pe Hristos, sau poate și-au pierdut încrederea în mine? Mă întreb ce poate fi, fiindcă am parte de o colaborare deplină din partea tuturor păstorilor de la adunarea, Biserica lui Dumnezeu și de la alte biserici, dar cu toate acestea, ceva nu este în ordine.

Dacă va fi cu voia Domnului, mâine seară aș vrea să prezint mesajul într-o formă mai simplă, ca să poată fi înțeles de toată lumea, chiar și de cei care nu înțeleg. În plus, aș vrea să fie un mesaj evanghelic pentru sâmbătă seara.

Mâine dimineață este adunarea Oamenilor de afaceri ai Evangheliei depline. Cred că avem deja printre noi un grup dintre ei. Mâine dimineață este dejunul lor. Eu vorbesc în toată lumea pentru ei și dacă nu mă înșel am în buzunar o legitimație a lor. Ei sunt un grup inter-denominațional, și am legitimația lor pentru că nu pot să aparțin de Adunarea lui Dumnezeu, de biserica unită sau de Biserica lui Dumnezeu, fiindcă sunt organizații, iar cu influența pe care o am, i-aș îndrepta pe oameni spre o organizație.

Eu cred că copiii lui Dumnezeu sunt risipiți peste tot. Când am venit aici pentru prima dată, vă amintiți desigur că eram baptist. Atunci am venit printre

pentecostali, iar oamenii Evangheliei depline trăiau experiența nașterii din nou, a botezului cu Duhul Sfânt și așa mai departe, așa că m-am gândit: „Aceasta i-a făcut să fie pentecostali.” Atunci nu știam că și ei erau împărțiți în denominațiuni mici și că au la fel de multe grupări ca și baptiștii. Voi, baptiștii, știți că există baptiști primari, baptiști de liber arbitru, baptiști tari și multe alte feluri, dar în ce-i privește pe pentecostali, mi-am zis: „Penticostal înseamnă un singur lucru,” și încă mai cred aceasta, pentru că Rusaliile nu pot fi organizate. Mișcarea penticostală, Rusaliile, nu este o organizație, ci este o experiență, o trăire. Înțelegeți? Așa este.

Noi avem părtașii micuțe, grupuri și așa mai departe și nu ar trebui să fim diferiți unii de alții, dar suntem numai niște ființe umane. Eu am vorbit cu mulți lideri și nu cred că problema aceasta vine de la ei, ci este cineva care vine înăuntru și face valuri. Aceasta este ceea ce vrea să facă Satan, pentru că atâta vreme cât vă îndreptați unii împotriva altora, nu vă puteți îndrepta împotriva lui. O, dacă am putea să ne îndreptăm cu toții fețele împotriva lui, atunci marea biserică a Dumnezeului celui Viu și-ar reveni la culorile ei, și ar veni Hristos! El ne așteaptă să facem aceasta. În toți anii aceștia, eu am încercat tot ce am putut pe câmpul de bătaie, am încercat să adun toate inimile împreună, ca să fie una, și am făcut tot ce am putut ca să întind toate corturile dincolo de graniță.

Nu demult când am avut un serviciu împreună cu fratele Grant, în Texas, el mi-a spus: „Frate Branham, îmi place ideea aceasta, fiindcă îmi amintește de un vecin care avea rațe și le-a îngrădit într-o baltă din spatele casei. După o vreme a început să plouă. Și a plouat, și a plouat... (voi știți cât de rar vorbește fratele Grant)... și balta a început să crească metru cu metru, până când a dat peste gard, iar rațele s-au împrăștiat de jur-împrejur.” Vedeți? Ele nu au mai fost îngrădite. Eu cred că dacă am lăsa marea binecuvântărilor lui Dumnezeu să se ridice și să se ridice, am ajunge cu toții în aceeași baltă sau lac. La urma urmelor, așa suntem și noi. Ne separă numai niște crezuri sau alte lucruri mărunte, dar ca și copii ai lui Dumnezeu suntem toți în aceeași familie a lui Dumnezeu.

Un om a avut odată un câmp cu porumb, iar vecinul lui a avut și el un câmp de porumb. Un aviator a zburat pe deasupra celor două câmpuri și a zis: „la te uită ce recolte frumoase de porumb au cei doi oameni!” Porumbul acela a crescut și a

crescut până când a trecut de gardul dintre ei, arătând ca un singur lan mare de porumb. Eu cred că așa ar trebui să fie. Numai dacă am putea crește puțin! Dar câtă vreme suntem nematurizați, vom continua să fim îngrădiți. Când ne maturizăm nu va mai fi nici o deosebire în câmp, fiindcă vom fi un singur lan mare. Dumnezeu să mă ajute să văd aceasta înainte să plec.

Să nu uitați de micul dejun al oamenilor de afaceri care se va ține mâine dimineață la... Ramada? (Un frate spune: „La Holiday Inn.”) Deci, la Holiday Inn. Este invitată toată lumea. Nu știu cum vor proceda, dar cred că va fi oricum în ordine, pentru că oamenii de afaceri alcătuiesc un grup minunat. Cred că toți oamenii de afaceri ar trebui să meargă acolo pentru părtășie. Așa este. Ei au acolo lucruri bune, iar eu le-am spus că atunci când vor face o denomi-națiune și vor pune garduri, mă voi retrage dintre ei. Da, da! O voi face pentru că trebuie să fie liber pentru toți.

Isaac a săpat o fântână, iar filistenii l-au alungat de acolo, așa că el a numit-o „Răutate.” Apoi a săpat o altă fântână pe care a numit-o: „Ceartă.” Și a mai săpat una, iar pe aceea a numit-o: „Este loc pentru noi toți.” Deci noi bem din fântâna unde avem toți loc.

Ne simțim bine cu toții? Spuneți „Amin.” (Adunarea spune: „Amin.”). Aceasta este bine. Mi-a plăcut cum a sunat, fiindcă „Amin” înseamnă „Așa să fie.” Îmi amintesc că eram în grupul misionar baptist și odată am predicat la Biserica Baptistă Primară, iar o soră de acolo trăia cu adevărat predica și a început să plângă și să strige. La acea adunare a fost și un tânăr care a așteptat câteva zile să mă întâlnească. Când ne-am întâlnit, el mi-a zis:

„Am venit să te aud, Billy, dar nu am putut din cauză că oamenii aceia au spus în continuu „Amin.”

„Oh!” am spus eu. „Femeia aceea care plângea acolo, m-a călcat pe nervi.”

„Nu ar trebui să se întâmple aceasta. Nu cred că...” Dar el a spus: „Ei bine, eu nu mi pot închipui raiul în felul acesta!”

„Eu pot.” „Ei bine, aceasta îmi dă fiori pe spate.”

„Înseamnă că dacă vei merge în ceruri, vei îngheța de moarte, pentru că acolo vei auzi acel grup zgomotos. Desigur. Acesta este cel mai liniștit loc în care vei trăi vreodată. Dacă mergi în iad, acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților, dar dacă mergi în rai, nici îngerii nu se vor opri, ci vor striga zi și noapte: *„Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul cel Atotputernic.”* Apoi vor fi multe: „Aleluia! Amin! Laudă lui Dumnezeu!” Tu n-ai auzit încă nimic, comparativ cu ceea ce vei auzi la întâlnirea de acolo.”

Acesta este un loc liniștit. Mie mi-a fost întotdeauna frică de orice lucru liniștit. Parcă ar fi mort, iar mie nu-mi plac lucrurile moarte. Orice lucru fără emoții este un lucru mort. Cercetarea științifică poate dovedi aceasta, în privința lucrurilor fără emoții. Dacă experiența ta nu are nici un pic de emoție în ea, este mai bine s-o îngropi și să iei alta care are un pic de emoție. Așa este. Acesta este adevărul.

Eu sunt sigur că toți Îl iubim, dar problema este că oamenii au început să se răcească. Trezirea este pe terminate și Focul ei se stinge, de aceea este vremea să se întâmple ceva. În vechiul templu roman al Vestei, când se stingea focul, toată lumea mergea acasă și nu se mai ținea nimic. Sunt destul de creștin ca să cred că așa va fi și cu noi.

Mie îmi place să respect Cuvântul pentru că cred că El este Cuvântul lui Dumnezeu. Este El în formă de literă. Tu ai nevoie de Duh ca să însuflețești litera.

În respect față de acest Cuvânt, haideți să ne ridicăm în picioare în timp ce vom citi din **Marcu 7.24-30** inclusiv. Cei care aveți Biblia și vă place să vă uitați la textul citit, puteți să mă urmăriți, fiindcă în seara aceasta vom încerca să

semănăm câteva semințe, ca să formăm acea credință până va veni timpul acela.

Când voi simți că Duhul a atins acel punct înalt, vă voi chema pe fiecare din voi pe platformă. Nu vă îngrijați, pentru că așa va fi; dar trebuie să așteptați până când Duhul ajunge în locul în care trebuie să se afle toți.

La ce vă folosește dacă veniți aici numai ca să pășiți pe platformă? Voi mergeți înainte și înapoi în rândul lui Tommy Hicks, a lui Tommy Osborn și Oral Roberts, dar acest lucru vă slăbește numai credința. Aceasta este tot. Când vii aici, tu trebuie să ai asigurarea că nu umbli în fața fratelui tău sau a altcuiva, ci vii pentru că Duhul lui Dumnezeu din tine te-a împins să vii, și pentru că este pe cale să se întâmple ceva. Nimic nu te poate opri. Dar până atunci, umbli din loc în loc și de la un predicator care vine în oraș, la altul, ceea ce nu este bine. Un păstor nu are în el nimic mai bun decât soțul, fratele sau oricare altă persoană. Noi suntem numai reprezentanții Lui care vă aducem Cuvântul. Unii dintre ei au daruri diferite despre care vorbește Biblia, dar totul se face ca să fie dovedită prezența Sa divină.

Dacă este vorba de mine și de tine, era suficient cuvântul nostru, dar în mila și în harul Său, Dumnezeu a trimis daruri și confirmări. El este atât de răbdător, blând și bun, încât vrea ca nimeni să nu piară sau să fie rănit, ci toți să intre în Împărăție. În ordine.

Să deschidem acum la **Marcu 7.24-30**:

„Isus a plecat de acolo și S-a dus în ținutul Tirului și al Sidonului. A intrat într-o casă, dorind să nu știe nimeni că este acolo; dar n-a putut să rămână ascuns.

Căci îndată, o femeie, a cărei fetiță era stăpânită de un duh necurat, a auzit vorbindu-se despre El și a venit de s-a aruncat la picioarele Lui.

Femeia aceasta era o grecoaică, de obârșie siro-feniciană. Ea Îl ruga să scoată pe dracul din fiica ei.

Isus i-a zis: „Lasă să se sature mai întâi copiii; căci nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci la căței.”

„Da, Doamne”, I-a răspuns ea, „dar și căței de sub masă mănâncă din firimiturile copiilor.”

Atunci Isus i-a zis: „Pentru vorba aceasta, du-te; a ieșit dracul din fiica ta.”

Și când a intrat femeia în casa ei, a găsit pe copilă culcată în pat; și ieșise dracul din ea.”

Acum haideți să ne rugăm cu capetele și inimile plecate. Mă întreb dacă este cineva care vrea să fie amintit în rugăciune pentru o problemă specială sau ceva. Ridicați mâinile și spuneți: „Doamne, îngăduie să fiu eu în seara aceasta.” Sau: „Am pe cineva drag. Îngăduie să fie el în seara aceasta.”

Tată ceresc, Tu ne cunoști nevoile încă înainte ca să cerem. Astfel, Isus ne-a spus: „...Tatăl vostru știe de ce aveți trebuință, mai înainte ca să-I cereți voi.” (Matei 6.8). Totuși noi trebuie să cerem.

Când El S-a uitat peste recoltă, era Domnul secerișului și a spus: „Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii! Rugați, dar, pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Său.” (Luca 10.2). El a făcut o legătură între El și om, astfel încât să poată lucra numai prin intermediul omului. Dumnezeu a hotărât ca omul să lucreze pentru El. Ar fi putut să aleagă soarele să predice Evanghelia, putea să aleagă vântul, copacii sau stelele, dar a ales omul. S-a învelit pe Sine înăuntrul Lui,

ascunzându-Se de necredincios și descoperindu-Se celui care Îl dorește.

Doamne Dumnezeule, noi suntem aici ca să Te vedem cum Te descoperi pe Sine prin faptul că ne ierți păcatele pe care le-am făcut, ne ajuți și îi încurajezi pe sfinți în călătoria lor; prin faptul că îi mântuiești pe păcătoși și îi chemi înapoi pe cei căzuți, înapoi la părtășia Tatălui ceresc și a bisericii credincioșilor, a celor născuți din nou. Îngăduie aceasta, Doamne.

Tu știi ce este înapoia fiecărei mâini ridicate; știi ce este înapoia fiecărei inimi. Tu le cunoști dorința, de aceea Te rog pentru ei ca să împlinești ceea ce cer. Și mâinile mele au fost ridicate, ca ale lor, și Te rog: împlinește-ne cererile.

Binecuvântează citirea Cuvântului Tău. Noi am luat un text biblic, dar Te rugăm să desfășori înaintea noastră contextul, ca să Îl cunoaștem mai bine pe El. Și fie ca în seara aceasta când vom pleca de aici, să putem spune la fel ca cei doi de pe drumul Emausului, după ce El a fost ridicat din morți. Ei au umblat cu El toată ziua și au vorbit cu El, dar nu au știut Cine era. Fără îndoială, și în orașul acesta sunt mulți care au vorbit și au vorbit cu Tine, dar cu toate acestea nu Ți-au recunoscut prezența. Dar în seara aceea, când Cleopa și prietenul lui Te-au chemat să rămâi cu ei, după ce ai închis ușa și ai stat jos, ai făcut ceva ce ai făcut înainte de crucificarea Ta. Nici un alt om nu putea s-o facă așa, dar prin felul cum ai făcut-o, ei au știut că erai Hristos Cel înviat. După aceea Te-ai făcut nevăzut dinaintea lor, iar ei s-au alăturat repede celorlalți apostoli, cu inima ușoară și plină de bucurie, spunând: „*Cu adevărat, El S-a ridicat dintre morți.*”

Îngăduie ca în seara aceasta, înainte de a părăsi această clădire, să Te vedem venind în scenă și făcând aceleași lucruri pe care le-ai făcut înainte de crucificare, fiindcă ai promis că le vei face din nou în zilele din urmă. Doamne, îngăduie ca atunci când vom pleca, să putem spune la fel ca ei: „*Cum nu ne ardea inima în noi, în timp ce El ne vorbea pe drum?*” Îți cerem aceasta în Numele și pentru gloria Lui. Amin.

Puteți să vă așezați. În seara aceasta doresc să iau un singur cuvânt ca titlu, și anume: „**Perseverent**.” Poate veți spune: „Frate Branham, acesta este un cuvânt foarte mic pentru o mulțime așa de mare, trei sau patru sute de persoane câte sunt prezente în seara aceasta aici.” Nu știu exact câte persoane sunt, pentru că nu sunt un bun judecător al mulțimii, nu știu să apreciez.” Voi ziceți: „Este un cuvânt scurt.” Ei bine, nu este vorba de mărimea cuvântului, ci de ceea ce voi spune în legătură cu el.

După explicația dicționarului Webster, cuvântul „perseverent” înseamnă „a fi insistent în țelul pe care l-ai ales, sau în ceva ce vrei să faci.” Tu ești perseverent când ești insistent.

Toți credincioșii trebuie să fie insistenți. Ei trebuie să fie perseverenți. Și singurul fel în care poți face aceasta este să ai mai întâi credință în ceea ce încerci să faci. Dacă nu ai credință și sari numai ca să te afli în treabă, nu poți fi perseverent. Dar când știi cu adevărat care este adevărul, nu te va putea opri nimic și vei fi cu adevărat perseverent.

Oamenii din toate epocile care au fost în stare să ducă la îndeplinire un lucru și să aibă credință în ceea ce încercau să facă, au fost perseverenți.

Să-l luăm ca exemplu pe părintele acestei națiuni, pe George Washington. El a fost perseverent când a încercat să câștige acea bătălie împotriva britanicilor și a trecut râul înghețat Delaware. El a fost perseverent deși jumătate din soldații lui nu au avut nici măcar papuci în picioare, ci erau învelite în niște cârpe. Vântul bătea, dar el se rugase toată noaptea și avea victoria în inima lui. Pe el nu l-a putut opri nici armata britanică, nici râul înghețat și nimic altceva. El se rugase toată noaptea și nu putea fi oprit de nimic. El a fost perseverent și și-a atins scopul dorit pentru că avea un răspuns de la Dumnezeu.

Când un om primește răspunsul lui Dumnezeu, nu poate fi oprit de nimic.

După cum am spus și aseară, mulți oameni spun că au speranță în loc de credință. Tu vei găsi oameni care vin pe platformă și sunt plini de speranță în loc de credință.

„Credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd.” Credința nu este un mit sau o imaginație, ci este ceva ce ai. Tu o ai deja și ești la fel de fericit cu credința pe care o ai ca și când ai avea în mână lucrul real.

De exemplu, dacă aș simți că mor de foame, iar o bucată de pâine ar costa un sfert de dolar, și eu aș avea acei bani în mână, aș fi la fel de bucuros ca și când aș avea bucata de pâine, pentru că este prețul cu care pot cumpăra acea pâine.

Când știu în inima mea că am acceptat acest lucru și cred că Dumnezeu mi l-a dat, sunt la fel de fericit cu acea credință ca și când aș fi fost vindecat, pentru că voi fi vindecat oricum. Eu am încredințarea chiar acum și nu mi-o poate lua nimeni, fiindcă știu că este așa și că pot fi perseverent în acest lucru.

Nici o vedenie pe care mi-a dat-o Dumnezeu, și el mi-a dat zeci de mii de vedenii, nu a dat greș vreodată, iar voi îmi sunteți martori la aceasta. Astfel, dacă El mi-ar spune în seara aceasta: „Du-te la cimitirul național pentru că îl voi învia pe George Washington mâine dimineață,” aș invita toată lumea să vină să vadă pentru că se va întâmpla întocmai.

Cuvântul lui Dumnezeu nu poate da greș, pentru că El nu greșește. Dumnezeu nu poate face un singur lucru: să greșescă. Și Dumnezeu este Cuvântul Său.

Noe trăia într-o epocă științifică, în care ei puteau privi luna printr-un observator. Isus a spus că a fost o zi asemănătoare cu cea de astăzi: *„Cum a fost în zilele lui Noe, tot așa va fi și la venirea Fiului omului.”*

Noi vedem piramidele din Egipt pe care nu le putem reproduce, pentru că nu avem puterea s-o facem. Ei au deținut puterea atomică sau o altă putere ca să construiască acele piramide. Noi n-am putea să punem acele pietre acolo, oricât am încerca și nu am putea reproduce nici sfinxul. Nu avem nici o posibilitate să facem aceasta. Noi nu avem cele trebuincioase ca să facem o mumie, să îmbălsămăm un trup în așa fel încât să arate natural și după o mie de ani, fiindcă am pierdut acea artă. Ei aveau coloranți care nu se ștergeau în timp; și aveau multe lucruri față de care noi suntem în totală necunoaștere. Ei au construit acea piramidă în centrul pământului, așa că indiferent unde se află soarele nu se formează nici o umbră în jurul ei. Arhitectura și instrumentele pe care le aveau ei sunt departe de ceea ce avem noi acum.

Noe a trăit în epoca aceea științifică. El era un profet, iar Dumnezeu i-a spus că va ploua. Fiind profet, după ce a auzit Glasul lui Dumnezeu, Noe a știut că va ploua, în ciuda a orice a spus altcineva, deși nu mai plouase niciodată până atunci.

Înainte de potop nu plouase niciodată, fiindcă Dumnezeu iriga pământul și vegetația prin fântânile din pământ. Până atunci nu fusese nici un nor pe cer, dar cu toate acestea Noe a știut că apa va veni din cer. Cum va face El posibil acest lucru? Noe nu a știut, dar a fost atât de perseverent, încât s-a dus și a construit o arcă după indicațiile date de Dumnezeu. El a fost perseverent pentru că a auzit Glasul lui Dumnezeu și a stat în prezența Lui. Acest lucru ar trebui să pună pe foc aceasta biserică născută din nou. A fi perseverent!

Pe mine nu mă interesează câți critici au râs de acest lucru, nici câți oameni au spus că așa ceva este imposibil, demonstrând științific că nu există apă sus. Noe a știut că a stat în prezența lui Dumnezeu și că a vorbit cu El, pentru că El S-a identificat cu Cuvântul Său. Noe a fost insistent. Chiar dacă nu a vrut să-l ajute nimeni, a construit arca de unul singur. A construit-o pentru că a știut că era Cuvântul lui Dumnezeu.

Mă gândesc că Moise, un mare învățat, era atât de înțelept încât putea să-i învețe și pe alții înțelepciunea egipteană. Putea să-i învețe și pe învățători. Moise

cunoștea toată teologia egipteană și pe a familiei lui. El era un bărbat inteligent și iscusit. Noi am citit că era un mare conducător militar, dar a pierdut totul din cauza unui singur lucru: pentru că a omorât un egiptean. Totul s-a prăbușit când a fost întrebat: „Ne vei omorî și pe noi cum ai făcut cu egipteanul acela?” El se gândise că frații lui vor înțelege aceasta, dar se înșelase.

Aceasta mi-a adus în minte un gând, și anume, că acesta este motivul pentru care au dat greș sistemele noastre. Din cauza aceasta s-ar putea ca noi să nu fim niciodată capabili să educăm oamenii pentru Dumnezeu. Noi nu vom putea să-i organizăm niciodată pentru El. Noi am încercat toate aceste sisteme, dar toate au căzut așa cum a căzut Turnul Babel. Dumnezeu cel neschimbător a hotărât o dată pentru totdeauna cum să-l salveze pe omul căzut în Eden, pentru că atunci când El ia o decizie, este valabilă pentru totdeauna. Nu poate s-o mai schimbe. El nu poate deveni mai înțelept, pentru că El este Izvorul înțelepciunii. Nu contează ce spune știința, pentru că dacă acel lucru este contrar înțelepciunii și Cuvântului lui Dumnezeu, este greșit. Nu mă interesează cât se poate dovedi științific, este greșit.

Dumnezeu a hotărât să-l salveze pe omul căzut prin sângele unui nevinovat. Ei au încercat să construiască orașe, au încercat să le unească și să-i educe pe oameni, dar de fiecare dată s-au îndepărtat tot mai mult de El. Tu nu vei putea să-l salvezi niciodată pe un om până când nu vine înapoi sub sânge. Acesta este singurul loc în care Dumnezeu Se va întâlni vreodată cu un om. Nu după capacitatea lui intelectuală, nu după inteligența lui, nu după câți l-au ales preot, episcop, președinte de stat, predicator, diacon sau orice altceva, fiindcă nu acesta este felul în care se întâlnește Dumnezeu cu omul. El se întâlnește cu omul numai atunci când acesta este sub sângele vărsat. Singurul fel în care Israel a fost în stare să-L întâlnească pe Dumnezeu și să l se închine, a fost sub sângele vărsat. Aceasta este singura cale dată de Dumnezeu. Nici o altă cale nu va merge. Dumnezeu Se întâlnește cu omul și Îl primește în prezența Sa, numai sub sângele vărsat.

Moise a fost un intelectual fugar, un profet fugar în fundul pustiului, s-a căsătorit cu acea femeie etiopiană și a avut cu ea un copil, pe Gherșom. Și iată că într-o zi, în timp ce umbla prin deșert, un bătrân de optzeci de ani care arăta ca un predicator

scos din uz, a întâlnit un rug care ardea și nu se mistuia. Moise s-a apropiat să vadă ce se întâmplă, și astfel a venit în prezența lui Dumnezeu și a auzit Glasul Lui când Stâlpul de Foc a stat în acel rug și i-a vorbit. El se temuse și să se apropie de Egipt, fiindcă știa că Faraon voia să-i ia viața, dar după întâlnirea cu El nu mai putea să-L oprească nimic.

Când un om ajunge în prezența lui Dumnezeu și aude Glasul Lui, face lucruri atât de radicale încât pentru oamenii din jur pare ridicol.

În ziua următoare, Moise stătea acolo cu toiagul acela strâmb, un bătrân de optzeci de ani, cu barba atârând până la brâu și cu chelia strălucind în soare, iar soția lui mergea alături de el pe un catâr, cu copilul în brațe; el, căruia îi era frică să meargă cu o oștire să-l atace pe Faraonul din Egipt care ținea sub stăpânire toți acei sclavi, mergea acum pe drum în felul acesta, cu privirea ațintită în sus și lăudându-L pe Dumnezeu.

„Unde mergi, Moise?”

„Mă duc în Egipt să preiau conducerea.” Invazia unui singur om! De ce? Pentru că a stat în prezența lui Dumnezeu și a văzut ce putea face Dumnezeu cu un toiag. El nu știa ce putea face printr-o armată, dar a văzut ce putea face printr-un toiag.

Eu nu știu ce poate face El printr-o denomițiune, dar știu ce poate face printr-un om care i se predă total Lui. Tot ce-i trebuie Lui este o singură persoană, iar aceasta ești tu. Atunci, el va fi perseverent și nu îl va putea opri nimic.

Moise a venit în prezența lui Dumnezeu și l-a auzit Glasul printr-un semn supranatural. Moise știa că Dumnezeu era un Foc mistuitor, și iată că El era prezent într-un rug în flăcări. Toată educația și teologia l-au părăsit în clipa aceea pentru că știa un singur lucru: că-L întâlnește pe Dumnezeu și că avea poruncile Lui. Lui Moise îi era suficient un toiag strâmb, pentru că fusese în prezența lui

Dumnezeu.

Nu conta câți oameni pregătiți avea Egiptul; aceste lucruri nu însemnau nimic pentru Moise. El a stat în prezența lui Dumnezeu și astfel a devenit perseverent. Împotriva tuturor obstacolelor și a zecilor de mii de oameni instruiți, el urma să meargă acolo să preia conducerea cu un toiag strâmb. Oprește-l dacă poți! Nimic nu îl putea opri! Aceasta a și făcut Moise: s-a dus acolo și a preluat conducerea pentru că era perseverent. El era convins pe deplin, pentru că a fost în prezența lui Dumnezeu și a auzit Glasul Lui vorbind din acea prezență. Amin. Acea nu era un Glas oarecare, ci era un Glas biblic. Vedeți? Sunt tot felul de glasuri, dar voi trebuie să le verificați cu Cuvântul.

Glasul acela a spus: „Eu sunt Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov și am promis că-i voi elibera pe oamenii aceia. Timpul este aici. Eu am auzit gemetele lor și am văzut cum sunt apăsați de stăpânii lor; Mi-am adus aminte de făgăduința Mea și am venit să-i eliberez, iar pentru aceasta te trimit pe tine s-o faci.” Aceasta a fost suficient pentru Moise. El a văzut slava Lui și s-a dus.

David a fost foarte perseverent când a venit la oștirea lui Israel aflată într-o situație umilitoare. De partea cealaltă a râului erau filistenii cu Goliat, o mare încercare pentru toți, fiindcă avea o statură dublă față de statura unui om obișnuit, cu niște degete de paisprezece inci (treizeci și șase de centimetri) și cu o sulică de șapte picioare (doi metri), cu care putea să ridice oamenii și să-i arunce la o parte în timp ce înaintau pe colină în sus.

Când vrăjmașul știe că este în avantaj, îi place să se laude. Astfel, Goliat spunea: „Să nu fie prea multă vărsare de sânge! Saul, lasă ca un slujitor de-al tău să vină și să se lupte cu mine. Dacă îl omor eu, atunci ne veți sluji voi pe noi, iar dacă mă va omorî el pe mine, vă vom sluji noi.” Vedeți? Când vrăjmașul este în avantaj face aceasta.

Toți soldații lui Saul tremurau atât de tare încât abia își puteau ține armele în

mână. Până și Saul, care era cel mai abil dintre ei și care era cu capul și umerii deasupra tuturor, nu îndrăznea să-l atace, deși se presupunea că era unsul Domnului.

Dar iată că din sălbăticie a venit un tip micuț, cu umerii plecați și cu o praștie în mână. Vedeți? Uriașul acela s-a lăudat în fața persoanei greșite, fiindcă David a spus: „Vreți să spuneți că îl lăsați pe filisteanul acela netăiat împrejur să stea acolo și să ocărăscă oștirea Dumnezeului celui Viu? Vreți să-mi spuneți că faceți aceasta?”

Dar frații lui i-au răspuns: „Tu ești un amărât, așa că du-te înapoi la oile tale!”

Vestea a ajuns însă la Saul, iar el a spus: „Aduceți-l aici pe puștiul acela, fiindcă vreau să-l văd!”

Când a venit înaintea lui Saul, David arăta ca un băiețandru rumen în obraji, iar părul îi atârna probabil până peste ochi. Saul i-a zis: „Tu nu te poți lupta cu uriașul acela, fiindcă ești doar un tânăr mărunțel, în timp ce el este războinic încă din tinerețe. Îți admir curajul, dar nu te poți lupta cu el pentru că este prea mare!”

Ce s-a întâmplat în continuare? Saul a zis: „Haide să vedem dacă poți folosi armura mea!” Apoi l-a îmbrăcat în armura lui și i-a dat și scutul, dar micuțul David nici nu putea să se țină pe picioare. El nu era obișnuit cu acele lucruri. Astfel, vedem că vesta ecleziastică a lui Saul nu se potrivea unui om ca David, care i-a zis împăratului:

„Eu nu știu nimic despre aceste lucruri, ia-le jos de pe mine! Nu le cunosc, dar știu un lucru: Odată când păzeam turma tatălui meu, a venit un leu și mi-a luat una din oițe. M-am dus imediat după ea, pentru că tatăl meu mi le-a dat în grijă.” Amin. Orice păstor bun este un păzitor al oilor. David a continuat: „Nu aveam nimic altceva decât această praștie, dar l-am doborât la pământ, iar când a încercat să

se ridice împotriva mea, l-am omorât. Altădată, a venit un urs și mi-a luat o oaie, dar eu am fugit după el, i-am smuls-o din gură și l-am omorât. Cu atât mai mult Dumnezeu lui Israel, Dumnezeu cerurilor, mi-l va da în mână pe acest filistean netăiat împrejur.”

Băiatul acela micuț a fost perseverent, pentru că știa ce spune. El știa în Cine credea și era convins că era în stare să țină de lucrul care i se dăduse în acea zi. David avusese numai o praștie, dar a spus: „Voi merge și voi lupta cu filisteanul acela!” Motivul pentru care era atât de perseverent a fost că știa că Dumnezeu care l-a ajutat să scape oaia din gura unui animal și s-o aducă înapoi la tatăl său, îl va ajuta să-l biruiască pe acel om.

Gândiți-vă la aceasta, predicatorilor. Noi simțim la fel cu privire la voi, oile din seara aceasta. Diavolul a venit și v-a lovit cu o boală. Așa este. El va scos din țarcul unei sănătăți bune, dar deși nu am nici un PhD, LLD și nu cunosc nici măcar gramatica așa cum trebuie, știu ce am și vin după voi să vă aduc la pășuni verzi și izvoare de apă. De aceea suntem pe această platformă în seara aceasta: ca să vă scoatem din gura leului și să vă aducem înapoi. Fiți răbdători, ascultați cu atenție și fiți atenți la ceea ce încercăm să facem, fiindcă vrem să vă ajutăm.

David a fost foarte insistent pentru că a știut în Cine credea și de asemenea a știut ce era în stare să facă, fiindcă putea fi dus la îndeplinire ceea ce l-a încredințat lui Dumnezeu.

Mă gândesc apoi la Samson, un alt mare judecător din Israel. Oamenii și-l închipuie ca fiind un om cu umerii cât ușile de la șură, dar dacă ar fi fost așa, n-ar fi fost de mirare ca un om ca el să ridice porțile din Gaza pe umeri și să le ducă sus pe munte, sau să sfâșie un leu. În realitate, Samson era doar un pipirig, cu l-am numi în limbajul străzii, un tânăr mărunț cu plete cârlionțate împletite în șapte codițe și alintat fiindcă era băiatul mamei. Ei bine, ei se gândesc că un om înalt de zece picioare (trei metri), ar putea desigur să ia un leu și să-l omoare, dar ce era ciudat era faptul că acel individ mărunț părea total neajutorat până când venea Duhul Domnului peste el. Atunci nu mai era Samson, ci era Duhul Domnului în

Samson.

Același lucru este valabil și pentru apostoli, fiindcă nu ei făceau acele lucruri mărețe. Isus i-a ales pe fiecare dintre ei, dar niciunul nu avea destulă educație ca să-și semneze numele. El nu a ales preoți și nici teologi, ci a ales pescari și văcari, neînvățați și neînțelepți, ca să poată lua situația în mâna Lui și să facă ceva din nimic. Aceasta este natura Lui. El nu are nevoie de școli și oameni învățați, ci folosește ceva care își dă seama că este un nimic. Intră acolo și face ceva din el.

Acest Samson era un nazireu și avea șapte șuvițe cârlionțate care-i atârnavă pe spate; iar când venea Duhul Domnului peste el, nu se temea de nimic. De ce? El era perseverent cât timp putea să-și simtă șuvițele pe spate. Atunci știa că este în voia lui Dumnezeu și nu putea fi oprit de nimeni și nimic. Astfel, orașul nu putea să-l oprească; leul nu putea să-l omoare; soldații nu puteau să-l biruiască, ci a luat o falcă de măgar și a omorât o mie de filistenii cu ea.

Știați că acele coifuri de aramă aveau grosimea peste doi centimetri și jumătate? Știți ce s-ar întâmpla dacă ai lovi cu un os uscat un asemenea coif? Osul s-ar sparge în milioane de bucăți. Dar Samson a stat acolo înarmat doar cu acea falcă de măgar și i-a bătut cu ea peste cap pe cei o mie de filistenii, omorându-i. De ce aceasta? Pentru că a fost perseverent. Astfel, de câte ori lovea, el simțea cum acea juruință de nazireu se mișca în el.

Cu atât mai mult ar trebui să fie așa biserica, în seara aceasta, fiindcă susține că este născută din nou din Duhul liber al lui Dumnezeu. Dar ce faceți voi? Stați în adunare, vedeți dovada învierii lui Isus Hristos și totuși stați nemișcați și îl lăsați pe Satan să vă împingă de colo-colo. Este foarte ciudat. Cât timp simțiți prezența Duhului Sfânt și știți că acesta este Cuvântul și făgăduința Lui pentru această zi, ar trebui să fiți perseverenți și insistenți până când este rezolvată problema. A fi perseverent! Stai pe acel lucru! Dumnezeu a promis acel lucru, deci nu ești tu, ci este El!

Ce ziceți de fecioara Maria? Mă îndrept acum spre femei. Ea era o tânără simplă și trăia într-un oraș mai rău decât Topeka. Ea a trăit acolo, dar a trăit o viață corectă, și era logodită cu un bărbat numit Iosif. Într-o zi, ea mergea spre fântână să ia apă, și iată că deodată a strălucit înaintea ei o Lumină puternică. Era îngerul Gavril, care i-a spus că urma să rămână însărcinată fără să cunoască bărbat și va naște un Fiu. În același timp, îngerul i-a spus de Elisabeta, verișoara ei, care deși era bătrână, urma să aibă un fiu la vârsta aceea înaintată.

Puteți să vă imaginați ce motiv de batjocură ar fi avut oamenii dacă ar fi auzit că acea tânără logodită cu un bărbat urma să fie mamă? Dar pentru ea nu a contat aceasta, pentru că fusese în prezența lui Dumnezeu și auzise Glasul Său. Vedeți? Ei nu-i păsa de părerea oamenilor, nici de batjocura lor sau de ceea ce aveau ei să spună. Maria a fost perseverentă și a mers mai departe.

Femeile din vremea aceea nu erau ca cele de astăzi, cu pantaloni scurți, iar cu câteva zile înainte de naștere le găsești umblând pe stradă așa înaintea bărbaților. Aceasta este o urâciune înaintea lui Dumnezeu. Așa este.

Elisabeta s-a ascuns de oameni, iar Maria s-a dus să o viziteze în munții din Iudeea, înainte să devină mamă. Astfel, într-o dimineață, în timp ce stătea ascunsă, Elisabeta a privit prin perdea și a văzut-o pe tânăra Maria, verișoara sa, alergând spre casa ei. Ca femeile din vremea aceea, ele s-au bucurat foarte mult de întâlnire. Ele prețuiau mult una înaintea celeilalte, iar când s-au văzut, au alergat probabil, una înaintea celeilalte, s-au îmbrățișat și s-au salutat.

Maria a zis: „Am înțeles că vei fi mamă.

„Da,” a răspuns Elisabeta.

„Si eu voi fi mamă”, a spus Maria.

„Oh, tu și Iosif sunteți deja căsătoriți?”

„Nu, nu suntem căsătoriți.”

„Dragă”, a continuat Elisabeta mirată. „vrei să spui că tu și Iosif nu sunteți căsătoriți și totuși vei fi mamă?”

„Da.”

„Cum este posibil așa ceva?”

„Duhul Sfânt m-a umbrit. Glasul lui Dumnezeu mi-a spus aceasta și știu că și tu vei fi mamă.”

„Da, am deja șase luni, dar sunt îngrijorată pentru că copilul nu s-a mișcat încă.”

Oricine știe că așa ceva este neobișnuit. După două sau trei luni, se simte deja viața, dar în cazul acesta au trecut deja șase luni și nu se simțea viața. Copilul acela era mort. Deși sarcina avea șase luni, era fără viață, iar Elisabeta a spus că era îngrijorată din cauza aceasta.

Maria i-a zis Elisabetei: „Duhul Sfânt a venit peste mine și m-a umbrit. El mi-a spus că voi avea un fiu care va fi chemat „Fiul lui Dumnezeu” și Îi voi pune Numele „Isus.”

Când Numele omenesc al lui Dumnezeu, „Isus”, a fost rostit pentru prima dată de buze omenești, un copil a venit la viață în pântecele unei femei, și a primit Duhul Sfânt. Dacă aceasta s-a întâmplat cu un copil mort în pântecele unei femei, ce ar

trebui să se întâmple cu o biserică născută din nou? Când Numele lui Isus Hristos a fost rostit pentru prima dată de buze omenești, un bebeluș mort a venit la viață în pântecele mamei lui și a primit Duhul Sfânt.

„Cum mi-a fost dat mie să vină la mine maica Domnului meu?”

Fiindcă iată, cum mi-a ajuns la urechi glasul urării tale, mi-a săltat pruncul în pântece de bucurie.” (Luca 1.43-44).

Noi astăzi susținem că avem acel Duh Sfânt, dar suntem atât de lași în privința aceasta, încât ne temem să ieșim afară. Noi trebuie să fim insistenți, iar dacă avem cu adevărat Duhul Sfânt, vom fi.

M-am îndepărtat puțin de tema mea. Imediat trebuie să chem rândul de rugăciune și nici n-am intrat încă în textul citit. Timpul este prea scurt.

Femeia despre care vorbim este o siro-feniciană, o grecoaică ce a auzit despre Isus. *„Credința vine prin auzirea Cuvântului lui Dumnezeu.”* Ea a auzit acest Cuvânt.

Uneori, credința găsește o sursă pe care alții nu o văd. Astfel, un medic ar putea spune: „Copile, eu am făcut tot ce am putut.” El este la capătul drumului, fiindcă a făcut tot ce este posibil omenește. El vede că boala este avansată și că nu mai poate face nimic. Dar credința găsește o sursă despre care medicul nu știe nimic. Știința nu poate dovedi aceasta, pentru că credința...

Toată armura lui Dumnezeu este supranaturală. Ce este armura lui Dumnezeu? Dragoste. Ce este dragostea? Dovedește-mi științific existența dragostei. Unde este ea? Câți dintre voi iubiți? Ridicați mâna. Vă iubiți soția, fratele, prietenii? Ei bine, vreau ca cineva să-mi dovedească științific care parte din mine este

dragostea. De unde o cumperi, de la ce farmacie, fiindcă doresc o grămadă de dragoste. Dar bucurie? Aveți bucurie? Pace, îndelungă răbdare, blândețe, bunătate? Totul este supranatural.

Dumnezeu este supranatural. Tu nu îl poți dovedi științific, dar îl crezi. Trebuie să îl crezi. Un om care spune: „Ce nu poate fi dovedit științific, nu este în ordine, nu există”, nu poate fi creștin. El trebuie să creadă. Noi îl credem pe Dumnezeu prin credință, nu prin educație și nici prin teologie. „Tu ești mântuit prin credință.”

Observați acum că credința găsește o sursă pe care alții nu o văd. Cuvântul Lui este o Sabie. Astfel, în Evrei 4.12 scrie: *„Cuvântul lui Dumnezeu este mai ascuțit decât o sabie cu două tăișuri. El deosebește gândurile și simțirile inimii.”* Acesta este Cuvântul lui Dumnezeu, și singurul care poate ține această Sabie este mâna credinței.

Nimic altceva nu poate face aceasta. Dacă n-ai credință, trebuie să vezi ceva, ceva științific. Dar acea Sabie nu poate fi ținută prin știință și educație. Tu nu poți face aceasta prin educație pentru că ea este prea complicată și răsucită. Tu nu poți face aceasta, pentru că atunci s-ar nega singură. Isus a spus: „Este ascunsă față de lume,” așa că uită aceasta. Este ascunsă, iar când Dumnezeu ascunde ceva, este ascuns cu adevărat.

Dacă ești creștin, tu ești ascuns. Atunci *„ești mort și viața ta este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu și pecetluită cu Duhul Sfânt.”* Cum te va mai găsi diavolul? El nu mai poate face aceasta, fiindcă ești ascuns. Dumnezeu te ascunde. Amin. Ce loc ascuns! În sânul lui Isus Hristos.

Credința ține acest lucru și îl stăpânește. Poate nu ești îndeajuns de puternic, nici îndeajuns de înarmat cu acea armură a credinței, ca să străpungi o gaură și să intri prin ea cum fac alții. Dar trebuie să tot încerci și ea va veni. Ține-te acolo! Femeia aceasta grecoaică s-a lovit de multe obstacole, dar nu și credința ei. Credința nu are nici un obstacol! Ea nu poate fi oprită de nimic. Ei nu-i pasă ce spun alții, nimic

n-o poate stăvili.

Haideți să vedem câteva lucruri care i se puteau întâmpla acestei femei.

Poate cineva i-a zis: „Tu ești grecoaică și denomițațiunea ta nu sponsorizează această întâlnire.” Dar ea a fost perseverentă și a mers înainte pentru că auzise, iar „*credința vine prin auzire.*” Nu prin cooperare, ci prin auzire.

Fiți atenți. Poate i s-a spus una sau alta: „Tu ești grecoaică, iar ei nu sunt din clasa ta socială și fac parte dintr-o altă rasă de oameni.” Nici aceasta nu a deranjat-o.

Poate unii au venit și i-au zis: „Este absurd! Zilele minunilor au trecut, nu mai există vindecarea de care ai auzit. El este doar un fanatic care s-a ridicat.” Desigur, ei au tot felul de dolari falși, dar undeva se află și unul adevărat. Așa este. Ei spun: „Zilele minunilor au trecut, nu mai există așa ceva. Acolo este doar o grămadă de fanatici, un grup de oameni. Noi am tot avut din ăștia!”

Dar femeia aceasta a fost atinsă de ceva și astfel a fost perseverentă în continuare. Poate că zilele minunilor trecuseră pentru cei care îi vorbeau, dar nu și pentru ea. Poate că ele au trecut pentru unii din asociații voștri, dar nu și pentru voi dacă aveți credință.

Poate acolo s-a găsit și un alt grup, niște femei care stăteau într-un colț și spuneau: „Marta (sper că nu este nici o Marta aici), știi ceva? Soțul tău te va părăsi negreșit dacă mergi la întâlnirea aceea! Știu că fiica ta are epilepsie, dar dacă soțul tău te prinde că mergi acolo... El aparține de cele mai mari cluburi și asociații din oraș, iar dacă mergi acolo, te va părăsi.” Aceasta n-a însemnat nimic pentru ea, fiindcă era hotărâtă să meargă oricum. Credința a preluat controlul, iar ea nu cunoaște opreliști.

Ei bine, poate că acolo, deoparte, mai era un grup care spunea: „Vei fi de râsul bisericii pentru că te duci acolo pentru nimic. Oamenii vor ști că te duci acolo, așa că de îndată ce te vei identifica cu ei, vei fi de râsul tuturor. Toată lumea va râde de tine.”

Aceasta nu a însemnat nimic pentru ea și a continuat la fel de perseverentă.

Un alt grup a spus: „Te vor da afară din biserică și îți vor înapoia carnetul de membru.” Cu toate acestea, ea a continuat la fel de perseverentă. Nici acest lucru nu a putut s-o oprească. De ce? Pentru că ea a apucat credința.

Mi-aș dori să mă pot opri aici timp de patru ore, să vă povestesc experiențe similare trăite de unii oameni și de copii. După spusele doctorilor, ei erau pe moarte, dar în seara aceasta trăiesc prin harul Domnului. De ce aceasta? Pentru că i-a apucat ceva: credința. Aceasta este ideea principală. În ordine.

Femeia a trecut prin toate aceste porți, critici, batjocuri și comentarii, ca: „Soțul te va pune deoparte; biserica te va da afară și îți va da înapoi carnetul de membru; vei fi o excomunicată și vei fi numită o „holly-roller”. Toate acestea nu au însemnat nimic pentru ea, fiindcă Îl văzuse deja pe Dumnezeu. Ea L-a auzit, iar credința vine prin auzire. Femeia a știut că alții au fost vindecați, așa că de ce n-ar fi putut fi vindecată și fiica ei? Vedeți cum a trecut ea prin încercare?

Într-un final, femeia a ajuns la picioarele lui Isus, dar priviți ce lovitură! Mulți oameni cred că dacă ajung acolo, totul este gata, dar de fapt este doar începutul. Ce dezamăgire a fost pentru ea când a ajuns la Isus, sau mai degrabă, ce dezamăgire ar fi pentru noi astăzi! Isus i-a spus că nici măcar n-a fost trimis la rasa ei.

Dacă erați voi, pentecostalii de astăzi, v-ați fi ridicat nasul în aer și ați fi plecat spunând: „Despre aceasta este vorba? Dacă nu mă plac cei de la Adunarea lui

Dumnezeu, voi merge la unitarieni, iar dacă nu mă plac nici ei, voi merge la Biserica lui Dumnezeu, fiindcă nu trebuie să îndur asemenea lucruri!” Vedeți? Acesta este motivul pentru care nu mai sunt minuni în biserică. Acesta este motivul pentru care nu mai este credință în biserică. Înțelegeți?

Până și Isus, Dumnezeul! Fiți atenți! Dumnezeul la care voia să se închine, Cel de la care aștepta să-i schimbe gândirea și în care voia să se încreadă, i-a întors spatele când a ajuns la El. Vă mai amintiți ce am spus aseară despre florile hibride? Creștinul de astăzi este o reproducere și nu un original. Dacă ați fi avut botezul original pe care l-a avut biserica de la început de Rusalii, nu v-ar putea opri nimic. Ați fi ca o casă în flăcări pe o vreme uscată și cu vânt puternic. Nimic nu o poate opri; ea este în flăcări. Dar ce se întâmplă astăzi? Astăzi este un grup diferit de cel de la început, iar părerea mea este că aceasta se datorează faptului că este o reproducere și nu originalul.

Deci, El i-a întors spatele. Astăzi noi trebuie să-i mângâiem și să spunem: „Dacă vii aici, adu-ți carnetul de membru sau scrisoarea de recomandare și voi vedea ce pot face pentru tine. Mă voi întâlni cu comitetul diaconilor și vom vedea dacă te vor pune în discuție sau ceva de felul acesta.” Ei trebuie să procedeze așa astăzi. Vedeți ce fel de oameni avem astăzi? Dar femeia aceea când a ajuns la El, a auzit: „Nici măcar nu sunt trimis pentru cei din rasa ta! La urma urmelor, voi nu sunteți nimic altceva decât o haită de câini.”

O, vai, ce am fi făcut noi dacă eram în locul ei? Ce ai fi făcut tu? Întreabă-te aceasta și fii sincer. Cineva s-a supărat și a spus că dacă nu intră în seara aceasta în rândul de rugăciune, nu mai vine niciodată. Puteți spune că aveți credință dacă vorbiți așa? Țineți minte că banda aceasta va merge în toată lume, ceea ce înseamnă că nu arăt cu degetul numai aici, ci pretutindeni. Vedeți? Cu siguranță nu ai mai veni. Tu nu poți nici măcar să stai jos și să ascuți predica. Vedeți? Și apoi spuneți: „Dar eu am credință!” Sigur...

Ea a fost numită câine. Acest atribut era cel mai josnic pentru acea vreme, pentru că era vorba de un animal necurat. Desigur, astăzi câinele este un idol

pentru că sunt femeii care iau câte un câine bătrân și îl îngrijesc cum face o mamă, în timp ce iau anticoncepționale fiindcă vor să meargă la dansuri, petreceri și așa mai departe, și nu au timp pentru copii. Dar în ce-l privește pe câine, știu că pot să-l pună într-o cușcă și să-l ia cu ele. Așa este. Iau anticoncepționale, apoi merg la biserică și cântă în cor, poartă pantaloni scurți, lungi și orice altceva, apoi se numesc creștine; își taie părul apoi spun că sunt în părtășie cu Dumnezeu, deși Biblia spune că nu este adevărat. Așa este. Ascultați!

Voi spuneți: „De ce te legi de bietele de ele?”

La început, încălcarea unui singur Cuvânt a cauzat toate bolile și moartea. Nu uitați că Același Dumnezeu a spus la sfârșitul cărții: „*Cine va scoate sau va adăuga un singur Cuvânt...*” Deci nu contează câte fapte faci, cât ești de sfânt, cât de sus sari, strigi sau vorbești în limbi, fugi de-a lungul încăperii, cât dai la săraci sau orice vrei să faci, nu este ce se cere. Voi ați rupt Cuvântul și din pricina aceluia singur Cuvânt, nu puteți merge înapoi. Așa este. Un singur Cuvânt. Astfel, luați un crez în locul Cuvântului pentru că vi se potrivește mai bine.

Oamenii se pot alătura unei biserici și să facă ce vor, pentru că aceea este numai o colibă sau un adăpost. Nu este o biserică. Tu trebuie să te naști în biserică, și nu să te alături unei colibe. Tu trebuie să te naști în Biserică, nu într-o biserică oarecare, pentru că este o singură Biserică. Eu sunt în familia Branham de cincizeci și cinci de ani, iar ei nu mi-au spus niciodată să mă alătur familiei, pentru că am fost născut în ea. Așa este.

Desigur, El i-a întors spatele și a numit-o câine, dar cu toate acestea ea a stat pe poziție, a avut credință. Prietenii și cei apropiați ei au dezamăgit-o și au încercat să-i pună tot felul de piedici; totul a fost aruncat în calea ei ca să o oprească, ceea ce dovedește că Satan încearcă să dea la o parte credința adevărată, dar nu poate face aceasta. Ei nu i-a păsat de ceea ce au spus ceilalți, ci a fost perseverentă și a mers mai departe.

Apoi, când a ajuns la Isus, El i-a spus: „Eu nu sunt trimis la rasa ta; nu sunt trimis la biserica ta; ei nu colaborează cu noi. Pentru noi, voi nu sunteți decât o haită de câini.”

Ce a răspuns ea la aceste cuvinte? „Este adevărat, Doamne.” Amin.

Credința va admite întotdeauna că Cuvântul este adevărat. Amin. Dacă voi vreți să țineți în continuare de un crez, este treaba voastră, dar credința adevărată recunoaște că Cuvântul este Adevărul.

Femeia a spus: „*Este adevărat, Doamne, dar și câinii mănâncă firimiturile care cad de la masa stăpânilor lor.*” (Matei 15.27). Aceasta a fost tot ce trebuia. Ea nu era o plantă de interior; nu era un hibrid, o așa zisă creștină cum sunt multe astăzi; ea era o creștină adevărată. Vedeți? Ea a recunoscut că El avea dreptate; nici măcar nu căuta pâinea pe care o mâncau copiii, ci dorea doar niște firimituri.

Dar noi ori primim ce este mai bun, ori nu ne trebuie nimic. Mergem acolo și spunem: „Noi avem credință, dar dacă nu ne tratează cum trebuie, plecăm!” Aceasta nu este credință! Nu este!

Credința este aici. Prieteni, ceea ce încerc să vă spun este că într-una din seri vom încerca să chemăm un rând de rugăciune și așa vrea să nu mai văd nici o targă, scaun cu roțile, cârje sau ceva de felul acesta, ci doresc să-i văd pe toți oamenii aceștia mergând pe picioarele lor. Vedeți? Până nu veniți cu o atitudine corectă, nu veți primi nimic, Așa este. Dacă vii aici doar pentru că cineva te bate pe umăr, nu vei primi nimic. Tu trebuie să știi la Cine și pentru ce vii. „*Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este...*” (Evrei 11.6).

Țineți minte că ea nu văzuse niciodată o minune. Era o femeie dintre neamuri, o grecoaică, dar deși nu văzuse niciodată o minune, credea că există astfel de lucruri. Noi vedem minuni an după an și zi după zi, dar cu toate acestea nu putem

sta nici măcar o oră sau două.

Femeia aceasta era la fel ca și curva Rahav. Rahav era o femeie dintre neamuri; ea nu dorea să vadă cum arată Iosua sau cum își poartă hainele, ci a spus: „Am auzit și am crezut!” Aceasta este tot. Ea a auzit și a crezut.

Isus i-a zis femeii: „Pentru că ai spus aceasta...” Vedeți? Ea a avut atitudinea corectă când s-a apropiat de darul lui Dumnezeu. Să țineți minte că ea a fost prima persoană dintre neamuri prin care s-a făcut o minune datorită credinței ei. Credința recunoaște că Cuvântul este adevărat și se smerește.

Haideți să vorbim puțin despre Marta și despre felul în care s-a purtat în prezența lui Dumnezeu. Marta, sora lui Lazăr, a fost smerită în prezența lui Isus. Ea a fost perseverentă când a ajuns El acolo și a spus: *„Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu*

Dar și acum, știu că orice vei cere de la Dumnezeu, Îți va da Dumnezeu.” (Ioan 11.21-22).

Isus i-a zis: *„Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi.*

Și oricine trăiește și crede în Mine, nu va muri niciodată. Crezi lucrul acesta?” (v. 25-26).

Țineți minte că ea ar fi avut dreptul să-L certe, deoarece, atunci când fratele ei era bolnav, ea a trimis de două ori să-L cheme, dar El l-a lăsat să moară. Marta avea însă credință.

Femeia sunamită a crezut că Dumnezeu era în profetul Său, Elisei, atunci când i-a murit copilul, așa că s-a dus direct la el și i-a zis: „*Viu este Domnul și viu este sufletul tău, că nu te voi părăsi.*” (2Împărați 4.30). Ea a fost perseverentă. Elisei nu a știut ce să facă, așa că s-a dus în cameră și s-a plimbat înapoi și încolo până când a venit Duhul lui Dumnezeu, prezența lui Dumnezeu. Atunci s-a întins peste copil, iar acesta a strănutat de șapte ori și a revenit la viață, pentru că cineva a fost insistent și a ținut de credință ca să ajungă la omul lui Dumnezeu.

Marta a știut că dacă Dumnezeu a fost în Elisei, cu atât mai mult este în Isus, în Fiul Lui. Ea a știut aceasta, pentru că credința vine prin auzire; și a fost perseverentă în prezența lui Isus.

Se părea că El îi întorcea spatele și spunea că el va învia, dar ea a fost perseverentă și a trecut peste toate criticile care spuneau: „Unde este programul divin de care vorbeai? Unde este? Fratele tău este mort și îngropat. Păstorul a fost plecat din oraș până când a murit el, iar acum s-a întors.” Dar aceasta nu i-a stat în cale, ci a trecut de fiecare critic până când a ajuns la El, iar atunci a primit ceea ce cerea.

Văd că printre noi sunt câțiva frați din Tabernacol. Cu câțiva timp în urmă, a venit la Tabernacol o doamnă. Noi avem în fiecare seară adunări ca aici, dar în seara aceea nu aveam de gând să mă rog pentru bolnavi. Femeia era din California și avea o tumoare care cântărea cincizeci de livre (douăzeci și trei de kilograme), iar ei au ținut-o în spatele adunării. Tuturor li s-a spus că în seara aceea nu va fi nici o rugăciune pentru bolnavi, pentru că eu venisem de la o altă întâlnire și aveam de gând doar să vorbesc.

Doi diaconi au dus-o în spatele clădirii și au lăsat-o la ușa pe unde urma să ies. Astfel, când am trecut pe acolo, femeia m-a prins de cracul pantalonului și mi-a zis: „Frate Branham, tot ce-ți cer este să-ți pui mâinile peste mine, fiindcă cred că tumoarea va pleca dacă faci aceasta.” Ea arăta în felul acesta. (Fratele Branham arată).

Cam după șase săptămâni, femeia a venit la o adunare și a luat cu ea câteva surori ca s-o examineze. Fără să treacă prin nici o operație, ea nu mai avea nici măcar o urmă de tumoare. Pentru ea nu a contat că nu aveam o seară de rugăciune pentru bolnavi, ci a fost perseverentă. Și pentru că a fost perseverentă, a primit ceea ce a cerut. Credința își găsisse locul și se prinsese.

Să-l privim acum pe Mica. Voi încheia imediat. Mica a fost în prezența a patru sute de preoți bine pregătiți, proroci ai evreilor și așa mai departe. Ei i-au spus: „Vino aici, Mica! Tu ești scos afară din asociația predicatorilor de acolo, dar dacă vorbești la fel ca ei și îi spui lui Ahab să se suie împreună cu Iosafat, vei fi primit înapoi în părtășie.”

Dar Mica a răspuns: „Viu este Domnul că voi spune numai ce-mi va arăta El!”

Dumnezeule, dă-ne mai mulți ca Mica! Vedeți? El a așteptat și vedenia de noapte a venit, iar când s-a întâmplat aceasta, a verificat-o cu Cuvântul. Cuvântul lui Dumnezeu a spus: „*Câinii vor linge sângele lui Ahab, la fel cum s-a întâmplat și cu Nabot.*” Astfel, vedem că vedenia lui Mica a fost în concordanță deplină cu Cuvântul.

El a fost perseverent când s-a dus acolo în dimineața următoare și i-a zis împăratului: „*Suie-te, dar eu văd Israelul risipit pe munți ca niște oi fără păstor.*” Atunci episcopul care era mai mare peste ceilalți proroci, l-a lovit pe Mica peste gură și i-a zis: „*Pe unde a ieșit Duhul Domnului din mine ca să-ți vorbească?*” Dar pe Mica nu l-a interesat ce spuneau ei, ci a stat liniștit. La rândul lui, Ahab a zis: „*Așa vorbește împăratul: „Puneți pe omul acesta la închisoare și hrăniți-l cu pâinea și apa întristării, până când mă voi întoarce în pace.”* Cu alte cuvinte: „*Când mă voi întoarce îi voi tăia capul!*” sau ceva de felul acesta.

Și Mica a zis: „*Dacă te vei întoarce în pace, Domnul n-a vorbit prin mine.*” (1Împărați 22.24,27-28).

Oh, Mica a știut pe ce stătea! Pe el nu-l interesa ce gândeau ceilalți, pentru că știa că fusese în prezența lui Dumnezeu. El auzise Glasul lui Dumnezeu și El se potrivea perfect cu Cuvântul lui Dumnezeu.

N-ar trebui să vedem și noi ceasul în care trăim și făgăduința pentru această zi promisă în Cuvântul lui Dumnezeu? Nu contează ce spun ceilalți, pentru că Cuvântul a spus aceasta și Isus a venit să Se facă cunoscut. A fi perseverent!

Omul acela orb care a fost vindecat de Isus nu putea să explice ce se întâmplase, nici să se certe cu teologia lor, dar știa un singur lucru și era perseverent.

Mama și tatăl lui nu puteau vorbi despre aceasta, ci au zis: „Ne temem că vom fi dați afară din sinagogă. Întrebați-l pe el pentru că este matur.”

Și l-au întrebat: „Cine te-a vindecat?”

„Isus din Nazaret.”

„Dă slavă lui Dumnezeu. Noi știm că Omul acesta este un păcătos.”

„Eu nu știu dacă El este sau nu un păcătos, dar un lucru îl știu sigur: am fost orb și acum văd.”

„Noi nu știm de unde vine Omul acesta.”

„Un lucru este ciudat: Voi sunteți conducătorii religioși din această zi și ar trebui să știți toate lucrurile spirituale, dar iată că aici stă un Om care mi-a deschis ochii deși am fost orb din naștere, iar voi nu știți de unde vine.” Oh, el a fost perseverent și

nu putea fi descurajat de nimic pentru că vorbise cu Dumnezeu!

Pe Natanael nu l-a interesat părerea celorlalți, ci l-a numit „Domnul și Împăratul lui Israel” în fața păstorului său și a celorlalți, pentru că El i-a spus unde fusese cu o zi înainte și ce făcuse. Lui Natanael nu i-a păsat de nimeni.

Femeii de la fântână nu i-a păsat câți oameni au spus că nu avea voie să vorbească cu nimeni din cauză că era o prostituată. Ea a întâlnit Omul pe care îl căutase de când era fetiță, fiindcă știa că Isus urma să vină în scenă și că El era Profetul așteptat. Ea a văzut că Profetul pe care l-a întâlnit i-a spus toate lucrurile pe care le făcuse. Puteai s-o oprești? Cum am spus mai devreme, ea era ca o casă în flăcări. Nu puteai s-o oprești. Inima ei era înflăcărată de bucurie și se pace. Ea îl văzuse pe Mesia; stătuse în prezența Lui, îi auzise Cuvântul și primise iertarea păcatelor.

„Noi știm că atunci când va veni Mesia, El ne va spune toate aceste lucruri. Tu cine ești? Desigur, trebuie să fii profetul Lui.”

„Eu, Cel ce vorbesc cu tine, sunt Acela,” a răspuns Isus.

Omul acela putea să facă acele lucruri și nu mințea, așa că trebuia să fie Mesia, iar vestea aceasta bună trebuia să fie răspândită.

La fel ar trebui să fim și noi în seara aceasta, fiindcă stăm sub același Foc; ar trebui să fim perseverenți și să le spunem tuturor că Duhul Sfânt este real și cade peste noi, făcând aceleași lucrări pe care le-a făcut înainte și care sunt făgăduite pentru acest ceas. Problema este că noi nu suntem perseverenți. Mă întreb dacă aceasta ne-a atins cu adevărat. Observați-o pe femeia de la fântână.

Trebuie să închei. Mai am cam o jumătate de pagină de notițe, dar voi mai spune

doar o istorioară, după care ne vom ruga pentru bolnavi. Mai suportați-mă încă zece sau cincisprezece minute.

Acum trei ani am fost în Mexic. Câți dintre voi îl cunosc pe fratele Espinoza? Mă refer în primul rând la frații spanioli. Ei bine, se pare că mulți dintre voi îl cunosc. El a fost traducătorul meu. Din câte știu, sunt singurul protestant care a fost vreodată acolo sponsorizat de guvern. Generalul Valdivia, pe care cred că vi-l amintiți, și care este unul dintre oamenii de afaceri creștini, un frate mântuit și plin de Duhul Sfânt, este cel care a aranjat cu guvernul să mă primească și m-a dus acolo.

Astfel, am închiriat o arenă mare pe care se puteau aduna câteva mii de oameni, dar nu puteau să se așeze jos, ci trebuiau să stea în picioare. Dacă credeți că este greu să stai în sala aceasta timp de două sau trei ore, gândiți-vă cum este să stai în căldura aceea tropicală de la ora nouă dimineața până seara, zi după zi. Într-o noapte a început să plouă torențial, iar femeile mexicane stăteau acolo cu părul ud atârându-le pe față. Ploua atât de tare încât nu puteai vedea nici cât de aici până la mijlocul audienței. Dar aceasta nu a avut nici o importanță pentru ei, fiindcă se țineau de Cuvântul Vieții.

Eu am fost acolo numai pentru trei nopți. Platforma era cam la fel de lungă ca cea de aici, poate puțin mai lungă. Pe individul care venea și mă aducea la adunare l-am numit „Manana”, adică „mâine”, pentru că era foarte încet și nu ajungea niciodată la timp.

Când am ajuns la adunare, m-au dus în spatele acelei platforme și m-au coborât cu o scară. Câți dintre voi îl cunosc pe fratele Jack Moore? Cred că îl cunoașteți cu toții. Cred că îl cunoașteți și pe John Sharitt și pe alții de acolo. Ei erau pe platformă în seara aceea.

Manana a împărțit numerele de rugăciune, iar Billy s-a dus printre rânduri să vadă dacă totul este în ordine. Ei puteau să le vorbească oamenilor și să le dea numere de rugăciune, iar Billy mergea să vadă dacă era sau nu corect, dacă vindea cumva

numere, dacă îi respecta pe oameni și le dădea tuturor celor care aveau nevoie numere, sau făcea afaceri cu ele.

În noaptea aceea, când au fost strigate numerele de rugăciune, a venit pe platformă un bătrân orb, desculț, cu pantalonii zdrențuiți și ținând în mână o pălărie veche legată cu sârmă. Când s-a apropiat de mine am văzut că era orb. Eu stăteam acolo îmbrăcat cu haine bune, ca cele pe care le am în seara aceasta, fiindcă cineva îmi dăduse un costum nou și frumos, iar în picioare aveam pantofi buni. Dar bătrânul acela sărman avea o cămașă zdrențuită și era plin de praf de sus până jos. El stătea acolo orb de ambii ochi, cu o cataractă la fel de albă ca și cămașa mea. M-am uitat la el și m-am gândit: „Ce lucru crud a făcut Satan!” Sărmanul om poate nu a avut niciodată în viața lui parte de o masă decentă.

Economia de acolo este foarte săracă. Să vă dau un exemplu ca să înțelegeți ce vreau să spun. Să zicem că Pedro este constructor și primește treizeci de pesos pe zi, dar el trebuie să lucreze timp de patru zile ca să-și poată cumpăra o pereche de pantofi. Vedeți? Dar ce se întâmplă cu sărmanul Pancho sau cu Chico, care câștigă numai patru pesos pe zi și care au patru sau cinci copii de hrănit? El merge și cumpără niște chipsuri vechi de tortilla cu fasole pentru ai lui, iar Martina și Cico vor avea o porție, dar cineva din familie va trebui să sară peste cină. Ei trebuie să pună în fiecare zi deoparte o anumită sumă de bani cu care să cumpere o lumânare pe care trebuie s-o ardă pe un altar de aur pentru păcatele lor. Aceasta mă arde pe mine; aici este problema.

Bătrânul acela orb stătea acolo și spunea ceva în spaniolă. El avea în mână, învârtit în jurul degetelor, un rozariu cu multe mărgele, iar eu i-am spus prin fratele Espinoza: „Dă-le jos!” L-am privit și m-am gândit: „Îi voi măsura umerii și îi voi da lui haina mea.” Dar era mult mai lat în umeri decât mine. Mi-am apropiat piciorul de al lui și mi-am zis: „Aș putea să-mi scot pantofii din picioare și să-i dau lui fără să observe cineva.” Dar picioarele lui erau mult mai mari decât ale mele. Ce puteam face pentru el? Oh, Dumnezeuule!

Dacă nu simți nimic pentru oameni, nu are nici un rost să încerci să-i slujești. Tu

trebuie să simți pentru ei. Acesta este motivul pentru care El ne-a simțit neputințele.

L-am cuprins cu brațul în felul acesta și am spus: „Tată ceresc, dacă ar mai trăi, tatăl meu ar fi la fel de bătrân ca el. El este tatăl cuiva. Stăteam acolo și l-am auzit cum a strigat: „Gloria a Dios!” adică: „Glorie lui Dumnezeu!” L-am privit și am văzut că bătrânul acela putea să vadă la fel de bine ca mine. El se plimba înapoi și încolo pe platformă numai ca să se miște. Desigur, ei au fost nevoiți să aducă paznicii, care erau în jur de patru sau cinci sute, ca să-i liniștească pe oameni, iar la sfârșit au fost nevoiți să mă scoată pe sus, cu ajutorul sforilor.

În seara următoare când am ajuns pe platformă, am găsit o grămadă mare de haine: fulare, căciuli și alte lucruri așezate unele peste altele ca să mă rog pentru ele. Eu nu știu cum deosebeau care a cui este, dar toate erau puse acolo, unele peste altele. În seara aceea ploua și eu am ajuns târziu. Imediat am început să predic și am spus: *„Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd.”* (Evrei 11.1), iar fratele Espinoza traducea.

La un moment dat, a venit Billy, m-a bătut pe umăr și mi-a zis: „Tată, trebuie să faci ceva. Manana a dat deja toate numerele de rugăciune, iar acolo este o femeie micuță care are un copil mort de azi-dimineață.”

Voi ați văzut articolul în revista oamenilor de afaceri. Să țineți minte că acel articol a trebuit să fie verificat înainte de a fi trimis la tipărit. Medicul a trebuit să semneze acea declarație, iar după o cercetare atentă, putea fi tipărită.

Billy mi-a zis: „Femeia este acolo și are un copil mort care a decedat azi-dimineață în jurul orei nouă și jumătate.” Aceasta se petrecea seara târziu. Femeia stătuse și așteptase toată ziua în ploaie, fără să știe că Manana împărțise deja toate numerele de rugăciune. Billy a continuat: „Ea nu a primit număr de rugăciune, iar acolo am patruzeci sau cincizeci de paznici care nu pot s-o țină departe de

platformă. Femeia a încercat să se strecoare printre ei sau să se urce pe spatele lor, și făcea orice numai să ajungă pe platformă.”

„Ei bine, îți spun eu ce vom face,” am zis eu. „Frate Moore, vino încoace.” Cred că mulți dintre voi îl cunoașteți pe Jack Moore. Eu l-am chemat și i-am zis: „Frate Moore, ea nu mă cunoaște, nu știe cine sunt. Aici sunt mulți predicatori care au vorbit, bapțiști și așa mai departe, cei care au sponsorizat întâlnirea. Du-te acolo și roagă-te pentru copil fiindcă ea nici nu va bănuși că nu sunt eu.”

„Bine, frate Branham,” a spus fratele. El a pornit imediat și a mers pe platformă, cam de aici până acolo, iar eu m-am întors. Oamenii nu au înțeles ce am vorbit pentru că nu cunoșteau engleza. Și am continuat: „Așa cum am spus, credința este o încredere neclintită...” Deodată, am văzut în fața mea un copil mexican mic, închis la față și fără dinți, care stătea înaintea mea și îmi zâmbea. Atunci am spus: „Stai puțin, frate Moore! Spune-i femeii să vină aici!”

Billy a zis: „Tată, femeia nu are număr de rugăciune!”

„Știu, dar tocmai am avut o vedenie, Billy.”

Astfel, s-au dus și au adus-o pe femeia aceea micuță. Ea a venit pe platformă alergând și a căzut în genunchi strigând: Padre”, adică: „Părinte.” I-am cerut prin fratele Espinoza să se ridice în picioare. Femeia ținea în brațe copilul mort, învelit într-o păturică cu dungi albe și albastre, udă learcă, încât apa picura din ea. La fel de ud era și părul ei. Era o tânără foarte drăguță, de vreo douăzeci și doi sau douăzeci și cinci de ani și probabil acela era primul ei copil. Ea ținea strâns în brațe copilașul acela țeapăn și cam așa de lung (Fratele Branham arată), care era învelit în pătură.

Toți credeau că eu mă rog pentru ea ca s-o scot din mâinile lor. Mi-am pus mâinile peste copilașul acela mic și am zis: „Tată ceresc, nu știu dacă acesta este copilul

din vedenie, dar acum câteva momente am avut o vedenie cu un copil mic mexican, închis la culoare și care zâmbea.” Ei nu traduc rugăciunea dar am spus: „L-am văzut zâmbind. „Mi-am pus mâinile peste el în felul acesta, în Numele lui Isus Hristos, ca să mă rog, iar copilul a început să dea din picioare și să plângă foarte tare.

Atunci l-am chemat pe fratele Espinoza și i-am zis: „Frate Espinoza, nu lăsa lucrul acesta așa, ci trimite pe cineva să meargă cu copilul la doctorul care i-a constatat decesul.” Ei l-au sunat chiar în noaptea aceea pe doctor, iar el a semnat o declarație prin care arăta că copilul a murit de pneumonie în dimineața aceea, în spital sau în cabinetul lui, la ora nouă, și a venit la viață în seara aceleiași zile, la ora zece. Copilul trăiește și astăzi spre gloria lui Dumnezeu.

De ce s-a întâmplat aceasta? Pentru că ea a fost la fel de perseverentă ca femeia siro-feniciană de care am vorbit în seara aceasta. Aceasta arată că Dumnezeu este Același ieri, azi și în veci. Femeia auzise de vindecarea acelu bătrân orb.

Ea era catolică, pentru că dacă ești născut în Mexic, ești automat catolic.

Oamenii aceia l-au auzit pe bătrânul orb mărturisind pe stradă despre vindecarea lui. Femeia aceasta nu văzuse în viața ei o minune, dar a știut că dacă Dumnezeu a putut să dea vederea acelu orb, putea să-l aducă și pe copilul ei la viață, pentru că era Același Isus Hristos. Femeia aceasta ar putea să-i facă pe penticostali să se simtă mici. Așa este, pentru că ea a fost insistentă datorită credinței ei. Ea a crezut că Dumnezeu a fost Cel care i-a dat vederea acelu bărbat și s-a gândit: „Dacă Dumnezeu a putut să se țină de cuvânt și a dat vederea acelu om, El poate să învie și morți. Și El a făcut aceasta pentru că ea a fost insistentă. Astfel, seara aceea a fost seara hotărâtă pentru ea.

Prieteni, în seara aceasta vrem să fim și noi perseverenți. Oare putem trece de zidurile mistice și întunecate de aici și să-L acceptăm pe Isus Hristos ca Vindecătorul nostru? Puteți face aceasta?

Haideți să ne rugăm.

Doamne Isuse, oh, Dumnezeule, eu nu știu ce să spun mai mult, dar mă rog. Oare să chem un rând de rugăciune, Tată? Poate vei face sau vei arăta ceva ce ai mai făcut și înainte de moartea și învierea Ta. Poate printre noi sunt străini care pot vedea că Tu ești Același ieri, azi și în veci, și că Te ții de cuvânt. Poate se va găsi cineva care să aibă destulă credință încât să spargă acea barieră de necredință și de păcat și să ajungă în locul unde sunt posibile toate lucrurile. Împlinește aceasta, Tată. Ni s-a spus că atunci când un avion trece de bariera sunetului, este nelimitat în viteză și putere. Dumnezeule, dacă am putea trece și noi de acea barieră a necredinței ca să avem parte de promisiunile și minunile nelimitate ale lui Dumnezeu, pentru că toate lucrurile sunt posibile pentru cel ce crede. Îngăduie aceasta, Tată, pentru că Te rugăm în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Este cam târziu. Oare este în ordine dacă vom chema un rând mic de rugăciune? Știu că oamenii devin nerăbdători, dar haideți să chemăm un rând mic. Să vedem: luni seara am chemat numerele cu A, este adevărat? Sau am dat numere de rugăciune? Oh, nu! M-am referit la miercuri seara. Cred că miercuri a fost prima seară. Deci miercuri a fost litera A, aseară a fost litera B, iar în seara aceasta va fi litera C. Cred că am chemat numerele de rugăciune de la A1 la A25, așa-i? De la una la douăzeci și cinci? De la unu la cincisprezece. Da. Atunci haideți să chemăm de la B25. Nu, de la B75. Deci de la șaptezeci și cinci la o sută. În ordine. Să vină pe partea aceasta de la B75 la B100. Haideți și aliniați-vă pe partea aceasta, iar voi, fraților, duceți-vă acolo. Billy și Roy, duceți-vă acolo și ajutați-i pe oameni să intre în rândul de rugăciune. În ordine.

Aș vrea să fiți atenți la mine pentru un moment. Fiți foarte respectuoși. Unii oameni merg și spun: „Preotul acela poartă un costum și o cravată nepotrivită. Nici manierele lui nu sunt corecte și nu stă destul de drept.” Vedeți, voi tot nu aveți destulă credință. Vedeți?

Dacă pe ușa aceea din spate ar intra un om cu un CEC de un milion de dolari, pe tine nu te va interesa dacă este educat sau nu, dacă are pantaloni cu bretele sau

un costum Toxedo, și nici dacă este alb, negru maro sau galben. Vedeți? Nu este vorba de mesager, ci de mesajul pe care vrei să-l asculți. „*Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci.*” Câți dintre voi știți aceasta?

Poate inginerul de aici, domnul Ruby, dacă nu mă înșel, ne dă voie să mai stăm câteva minute de dragul Evangheliei. El tocmai mi-a făcut semn, așa că aș vrea ca fiecare dintre voi să fie foarte respectuos și perseverent. Împingeți până după perdea!

Eu nu pot spune că bolnavii sunt vindecați, fiindcă Isus Hristos este Cel care îi vindecă. Să țineți minte că eu nu am putere să vindec pe nimeni. Nici eu și nici voi nu avem putere; niciunul dintre noi nu avem această putere, dar avem autoritate. Câți înțeleg aceasta?

Priviți aici, căci vreau să vă întreb ceva. Pe strada aceasta care vine de la autostradă, am văzut că limita de viteză este de 80 de mile pe oră (130 Km/oră). Acolo sunt mașini care vin de pretutindeni și au o putere de două sute sau patru sute de cai putere. Fiți atenți acum! Pe acea stradă vine un polițist mărunțel care este atât de mic încât pălăria îi vine până peste urechi și nu cântărește mai mult de patruzeci și cinci de kilograme. Ce putere are el să oprească oricare din mașinile de pe autostradă? Unele vin în șir, câte trei una după alta, fiecare având în jur de trei sute de cai putere. El nu ar putea să oprească nici măcar un cal putere, iar aici se află toate acele mașini cu atâția cai putere. Dar lăsați numai ca el să scoată acea insignă mare și strălucitoare, și să ridice mâna! Vedeți? El nu are putere, dar are autoritate. Ascultați numai cum scârțâie roțile și cum se opresc toate acele mașini. De ce? Pentru că el are autoritate.

Eu nu am nici o putere, și nici voi, dar avem autoritate, avem insigna credinței ancorate în Cuvânt. „Eu cred că acesta este Adevărul.” Aceasta este ceea ce oprește lucrurile, apoi poți fi insistent, perseverent. Polițistul acela micuț stă acolo, ridică mâna și suflă în fluierul său. Și eu vă spun: totul se va opri. Cine face aceasta? Autoritatea pe care a primit-o; autoritatea credinței lui.

Fiecare din voi să creadă. Cei care stați acolo să nu fiți descurajați. Stați acolo și insistați, spunând: „Eu cred din toată inima.” Ce știm acum? Cine este Vindecătorul? Isus Hristos, nu-i așa? Ei bine, și dacă El este prezent aici, singurul lucru pe care mai trebuie să-l facem este să spunem: „El este Marele Preot care poate fi atins prin simțirea neputințelor noastre,” este adevărat? În ordine. Deci El este „Același ieri, azi și în veci.” Astăzi El este Marele Preot. Cum a reacționat El acum două mii de ani când i-a atins cămașa femeia cu scurgerea de sânge? El S-a întors, i-a spus care era problema ei și i-a zis că credința ei a vindecat-o. Este adevărat? Ei bine, dacă El este Același și astăzi, înseamnă că trebuie să procedeze la fel ca atunci.

Este pregătit rândul de rugăciune?

Aici este o femeie pe care din câte știu, nu am mai văzut-o niciodată. Noi suntem străini unul pentru celălalt, (Sora spune: „Am fost în adunarea ta în anul 1947 și din anul 1950 până în anul 1953.”). Ea spune că a fost în adunările mele în anii 1947 și 1953, dar cu toate acestea eu nu o cunosc. Nu.

Este ca și cum te-aș întâlni din nou peste două sau trei săptămâni. Probabil nu te-aș mai cunoaște. Din moment ce în adunările mele sunt zeci de mii de oameni, eu nu am cum să vă cunosc. În ce privește ceea ce v-am întrebat: dacă mă cunoașteți? Desigur că voi mă cunoașteți dacă ați fost în adunările mele. Însă eu nu vă cunosc, și nu vă cunosc nici problemele, ce ați făcut sau ce intenționați să faceți.

Nu vreau să stau prea mult cu fiecare persoană, pentru că aseară m-am oprit înainte să se termine rândul de rugăciune și am lăsat doi sau trei oameni deoparte. Nu trebuia să fac aceasta, și de fapt nu știu cum de s-a întâmplat. Parcă am ajuns la un punct culminant în ce privește timpul. Tu nu trebuie să te porți cu mânuși cu oamenii. Ei trebuie să fie destul de rezistenți ca să poată ajunge acolo, să ia ceea ce le spui și să fie vindecați. Dacă nu faci aceasta, ei nu vor fi vindecați.

Doamna aceasta este la prima ei întâlnire cu mine. El este Același ieri, azi și în

veci. Dacă El ar sta aici în costumul pe care mi l-a dat mie, ar putea să vă vindece? Sigur că nu, și aceasta pentru că a făcut-o deja. „El a fost străpuns pentru păcatele noastre.” Vedeți? El nu ar putea să vă vindece, pentru că a făcut-o deja. Câți știu că acesta este adevărul?

El nu poate să salveze nici un păcătos de aici, pentru că a făcut-o deja. Tu trebuie doar să accepți aceasta. Poate zici: „Sunt bolnav, am o nevoie. Am pe cineva drag care este bolnav. Am o problemă financiară sau în familie,” sau orice altceva, dar El nu ar putea să te ajute nici chiar dacă ar sta aici îmbrăcat cu acest costum pe care mi l-a dat mie, pentru că a rezolvat deja problema aceea. Câți dintre voi înțeleg aceasta? Este adevărat, pentru că totul este deja împlinit. Înțelegeți? De aceea nu o mai poate face acum.

Dacă ai fost răscumpărat, amanetatorul nu te mai poate ține; dacă ai chitanța că ești răscumpărat, este suficient. Înțelegeți? El nu te mai poate ține. Noi avem chitanța, de aceea tot ce-ți mai trebuie este credința ca s-o poți folosi. Vedeți? Dacă El ar fi stat aici, prin faptul că, așa cum am spus deja, El este Același ieri, azi și în veci, ar fi știut problema ta. Eu nu am cum să știu aceasta, de aceea trebuie să fie El. Trebuie să fie aceeași putere, pentru că eu nu vă cunosc. Dacă nu credeți că această putere este El, nu ar trebui să stați aici, dar dacă credeți, iar El vă poate spune cine sunteți și ce ați făcut, aceasta v-ar crește credința, nu-i așa?

V-ar crește credința celor de acolo? Aici este mâna mea, și din câte știu, n-am mai văzut-o niciodată pe femeia aceasta; poate a fost în audiență sau în rândul de rugăciune, cu ani în urmă, dar eu nu mi-o amintesc. Fie ca Domnul să mă ajute acum.

Dacă m-ați auzit predicând, știți că nu sunt un predicator. Eu nu am nici o educație și nu mă pot numi predicator, iar că aici sunt bărbați mult mai capabili decât mine.

Darul meu vine însă de la Dumnezeu, pe care Îl iubesc. Eu cred aceasta pentru că „lui Dumnezeu nu-i pare rău de darurile și chemarea făcută.” Ele sunt hotărâte de

Dumnezeu pentru fiecare generație, iar partea mea este să aduc la suprafață Cuvântul acesta care deosebește gândurile inimii. Acesta este un lucru profetic, promis pentru această zi în Maleahi 4, și care ne face desăvârșiți în aceste zile din urmă.

Dacă Domnul Isus îmi spune care este problema ta, vei crede că sunt profetul sau slujitorul Său? Fie ca El să facă aceasta. Tu ai probleme cu pielea. Așa este. (Sora spune: „Da, așa este.”). Dacă este adevărat, ridică mâna. Vedeți? Simt cum cineva spune tot timpul: „El a ghicit aceasta!” Stați puțin! Eu nu am ghicit aceasta, doamnă. Tu nu poți să-ți ascunzi gândurile pentru că El este aici. Eu iau sub control orice duh de aici, în Numele lui Isus Hristos, pentru gloria lui Dumnezeu.

Tu ai probleme cu nervii. Te deranjează tot timpul, dar te rogi pentru cineva drag. (Sora spune: „Da.”). Este vorba de o femeie. (Da). Este nora ta, care suferă de epilepsie. (Da). Așa este. Eu nu am ghicit aceasta. În ordine. Crede numai! (Sora întreabă: „Este eliberată?”). Eu cred aceasta, iar dacă crezi și tu, așa va fi.

Vedeți? Eu nu pot s-o eliberez pe baza credinței mele, ci trebuie să fie pe baza credinței ei. Înțelegeți?

Ce mai faci? Eu mi-am pierdut mama acum doi ani, iar când te văd pe tine, îmi amintesc de ea. N-aș fi o persoană îngrozitoare dacă aș sta aici ca reprezentant al lui Isus Hristos și te-aș înșela? Ar fi îngrozitor dacă aș face așa ceva. Dar eu nu sunt un înșelător, ci sunt slujitorul Lui. Dacă Dumnezeu îmi va arăta ceva în legătură cu tine, vei recunoaște că vine de la Dumnezeu? (Sora spune: „Da.”).

Ca să înțeleagă oamenii, uită-te aici! Această deosebire este mai grea decât o predică de o noapte întreagă. Chiar și Isus a spus: „*Din Mine a ieșit o putere.*” Și dacă acest lucru s-a întâmplat cu Fiul lui Dumnezeu, cu cât mai mult se va întâmpla cu mine, care sunt un păcătos? Vedeți? Daniel a avut o singură vedenie și a avut zile întregi probleme cu capul. Câți știu acest lucru? Desigur. Vedeți? Voi nu vă dați seama de harul pe care ni-l dă Dumnezeu acum.

Doamna aceea are probleme la stomac. Ai probleme cu stomacul. Văd că te îndepărtezi de masă. Ai această problemă pe bază nervoasă. Este un ulcer. Crezi că Dumnezeu te va vindeca de această boală? (Sora spune: „Cred!”). Accepti că ești vindecată? Crezi că Dumnezeu va îndepărta această boală de la tine? Dumnezeu să te binecuvânteze. Du-te, și fie ca Domnul Dumnezeu să-ți îndeplinească dorința.

Fiți foarte respectuoși!

Ce mai faci? Cred că suntem străini unul pentru celălalt. Este prima noastră întâlnire, nu-i așa? (Sora spune: „Eu am mai fost în adunările tale.”). Poate că ai mai fost în adunările mele, dar eu nu te cunosc. (Fratele Branham se oprește, apoi se întoarce spre audiență).

Tu dorești ceva pentru tine. Dacă crezi, artroza de care suferi te va părăsi. Desigur. Ea stătea acolo cu capul plecat, în rugăciune. Dacă crezi, te va lăsa. Crezi că Dumnezeu poate să-mi spună care este problema soțului tău? Crezi?

Tu ai fost foarte fericit când ai aflat că ea va fi bine. În ce te privește, ai probleme cu prostata. Ridică mâna.

Eu nu i-am văzut în viața mea. Ce au atins ei? Puneți-vă această întrebare. Ce au atins ei? În nici un caz pe mine, pentru că eu sunt la o depărtare de nouă metri de ei. Ei L-au atins pe Marele Preot. Faceți cu mâna dacă sunt străin față de voi. Vedeți? Tu ai stat chiar acolo. Doamna aceea se ruga, iar el a stat aici. A fost o scenă ca cea din Biblie. Dar nu eu sunt cel care mă întorc, ci El este Cel care mă întoarce.

Eu nu știu nimic despre aceste lucruri, ci sunt ca acest microfon care stă mut când nu vorbește nimeni prin el. Dar voi mă puteți auzi prin acest microfon, nu-i așa? El nu poate vorbi însă de unul singur, ci are nevoie de un glas. Eu nu-i cunosc pe

oamenii aceștia, dar nu vă dați seama că sunteți în prezența lui Dumnezeu și că El folosește acest lucru ca să vă arate prezența Lui? Intrați după perdea!

Noi suntem străini unul pentru altul, iar tu ești mai tânăr decât mine. Poate ne-am născut la diferență de mulți ani unul față de altul și sunt multe mile depărtare între noi, iar acum ne întâlnim pentru prima dată. Eu pot spune ceva doar când înaintea El, fiindcă este o Lumină pe care o urmăresc tot timpul. Noi știm că Duhul Sfânt este o Lumină. Dacă Domnul Isus mă va ajuta să văd care este problema ta, vei crede că sunt slujitorul Lui și că nu eu sunt cel ce face aceste lucruri, ci El?

Eu sunt doar slujitorul Lui, la fel ca microfonul. Masa aceasta face parte din mobilier, dar nu este făcută să vorbească, ci îmi ține Biblia. Dar microfonul nu este făcut să țină Biblia, ci îmi poartă glasul. Tot așa și în biserică sunt multe daruri. Unele sunt Glasul Lui, altele sunt vedeniile Lui, și așa mai departe. Eu sunt slujitorul Lui, prin vedeniile Lui.

Dacă Dumnezeu îmi va spune care este problema ta și de ce ești aici mă vei crede? Vei crede că acesta este Cuvântul lui Dumnezeu? Tu suferi de o infecție care se află în piele. (Sora spune: „Așa este.”).

Vedeți? Ea știe dacă ceea ce spun este sau nu este adevărat. Și cu cât voi vorbi mai mult cu ea, se vor spune mai multe lucruri. Ea este o persoană foarte delicată.

Fiți atenți! Haide să vorbim puțin, din moment ce ești o persoană atât de amabilă. Tu știi că s-a întâmplat ceva cu tine. Între noi este o Lumină. Ai văzut vreodată fotografia cu Lumina aceasta? Ea stă chiar aici, între mine și tine. De fapt, mă uit la tine prin această Lumină. Vedeți? Crezi că Dumnezeu poate să-mi spună cine ești? El i-a spus și lui Simon cine era.

Câți dintre voi cred? Noi stăm aici cu mâinile sus, ca doi străini unul pentru celălalt.

Ești Florence McAllister. (Sora spune: „Așa este, așa este!”). Crezi că Dumnezeu poate să-mi spună de unde vii? (Da). Tu nu ești de aici (Nu), ci vii dintr-un loc numit Lawrence, Kansas. (Așa este). Așa este. Poți să te întorci acasă, pentru că Domnul Isus te face bine. Ai credință în Dumnezeu. Vedeți? Ce vedeți? Acum fiți respectuoși și nu vă mai plimbați.

Dumnezeu vindecă și diabetul, credeți aceasta? Crezi că El te va vindeca? Du-te înainte și spune: „Mulțumesc, Doamne.” Credeți din toată inima și veți fi vindecați.

Crezi că Dumnezeu poate vindeca problema femeiască pe care o ai? Du-te mai departe și spune: „Mulțumesc, Doamne, eu cred din toată inima.”

În ordine. Să vină doamna următoare. Tu ai o problemă femeiască și pe deasupra, ai și diabet. Crezi că Domnul te va face bine? Du-te înainte și spune: „Mulțumesc, Doamne!” și crede din toată inima.

Vino. Starea nervoasă pe care o ai îți cauzează probleme la stomac. Crezi că poți să-ți mănânci cina? Du-te și spune: „Mulțumesc, Doamne!” Crede din toată inima și mănâncă-ți cina.

Dumnezeu vindecă și problemele de inimă Crezi că El va vindeca problema pe care o ai la inimă? În ordine. Du-te și crede, fiindcă atunci El o va face.

Ce-ar fi dacă nu aș spune nimic, ci mi-aș pune doar mâinile peste tine? Ai mai crede că te faci bine? Vino aici. Tu ai fost deja vindecată când ai venit aici. Acesta este adevărul.

Vino aici. Toată lumea vede că femeia aceasta șchioapătă, și ea a fost așa toată viața. Dar ai și o problemă la stomac, și aceea te deranjează tot timpul. Du-te mai departe și spune: „Mulțumesc, Doamne!” Crede din toată inima și du-te mai

departe.

Crezi că Dumnezeu va vindeca artroza de care suferi și te va face bine? Du-te acasă și crede din toată inima. Câți dintre voi cred? Aici stă un bărbat care stă și se uită la mine. Vedeți Lumina de deasupra lui? Ceea ce îl deranjează este obezitatea. Așa este. Ridică mâna dacă este adevărat. Crezi că Dumnezeu te va vindeca?

Doamnă, crezi că sunt profetul, slujitorul Lui? Când spui „profet”, îi orbești pe oameni. Crezi că sunt slujitorul Lui? Crezi că El îmi poate spune care este problema ta? Hipertensiune. Crede din toată inima și te va părăsi.

Ce crezi despre aceasta, băiatule de culoare care stai acolo, la marginea rândului, și mă privești atent? Crezi că aceasta vine de la Dumnezeu? Eu nu te cunosc, ești un străin pentru mine, dar ai o problemă. Crezi că Dumnezeu poate să-mi spună ce este? Da? Este o alergie. Așa este. Crezi că Dumnezeu poate să te vindece? Dar cea mai gravă problemă a ta este faptul că ești decăzut. Tu dorești să te întorci cu adevărat înapoi la Dumnezeu. Dacă este adevărat, ridică mâna și vino aici. (Fratele acela se ridică și merge pe platformă). Păcatele tale sunt iertate, fratele meu.

Tu zici: „De unde știi aceasta?” Pentru că mi-a spus El, Același care mi-a descoperit și problema lui. Câți din cei prezenți aici doresc iertarea păcatelor lor? Puteți să vă ridicați în picioare? Vreți iertarea păcatelor? Vreau să văd dacă sunteți destul de cinstiți ca să faceți aceasta. Mulțumesc. Mă întreb dacă vreți să veniți și să stați aici, lângă acest om ale cărui păcate au fost iertate, și să spuneți: „Doresc ca păcatele mele să fie iertate, fiindcă sunt cinstit în privința aceasta.”

Voi știți că aici este vorba de mult mai mult. Dacă darul deosebirii poate descoperi bolile și neputințele, poate descoperi și păcatul. Voi știți aceasta. Cum știu eu că omul acesta a fost un păcătos? Așa, haideți aici! Faceți aceasta pentru un moment? Haideți aici și spuneți: „Frate, vreau să fiu iertat. Doresc ca Dumnezeu să-mi ierte păcatele, pentru că-mi dau seama că sunt în prezența Lui. Nu mă interesează ce gândesc vecinii, eu vin oricum! sunt perseverent, pentru că vreau

să fiu iertat. Îl cred pe Dumnezeu și vreau să vin chiar acum ca să-mi fie spălate toate păcatele.”

Este în ordine dacă chemăm predicatorii? Câți din predicatorii de aici cred că oamenii aceștia au dreptul să fie mântuiți prin harul lui Dumnezeu? Doresc ca toți predicatorii care cred aceasta, să vină și să stea cu ei în timp ce ne vom ruga. Să vină toți predicatorii care sunt interesați de salvarea sufletelor pierdute. Nu am crezut că voi face aceasta, dar știu că nu am voie să mă împotrivesc Vocii Lui. El mi-a poruncit să fac aceasta, și nu știu, dar s-ar putea să fie ultima lor șansă.

Câți dintre voi știu că El a făcut același lucru și atunci când a fost pe pământ? Deci, El este obligat să facă din nou aceasta. Este imposibil ca un om să facă așa ceva, dar noi suntem în prezența Lui, și Îl vedem cum în seara aceasta face același lucru. *„Și după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii.”* (Ioan 12.32). Vedeți? Noi Îl vedem făcând același lucru pe care l-a făcut când era pe pământ. Putem să fim perseverenți? Insistați! De ce am venit aici? Ce a pricinuit toate aceste lucruri? Dumnezeu. Credeți aceasta?

Aș vrea ca toți frații predicatori să vină aici și să-și pună mâinile peste acești oameni care se mărturisesc.

Frați și surori care vă mărturisiți la altar, ce v-a făcut să veniți aici? Voi nu ați venit prin puterea voastră, ci ați făcut-o pentru că Ceva v-a convins că sunteți greșiți, și vreți să fiți iertați. Voi ați văzut cum băiatul acela de culoare, etiopean, a încercat să fugă de Dumnezeu, dar Duhul Sfânt a descoperit că era un păcătos. Voi ați fost chemați de Același Duh Sfânt, de aceea sunteți în seara aceasta aici și stați la fel ca băiatul acela. Mărturisiți-vă păcatele înaintea lui Dumnezeu! credeți-L din toată inima, iar El vă va ierta orice păcat pe care l-ați făcut, după care vă va duce mai departe pe baza mărturiei și părtașiei voastre. Dar El va face aceasta numai dacă Îl credeți.

Haideți să ne plecăm capetele oriunde vă aflați în audiență și fiți foarte

respectuoși. Haideti să ne rugăm și fiecare din voi să vă mărturisiți păcatele. El este aici; Duhul Sfânt este aici. El este Cel ce cheamă. Crede din toată inima, mărturisește că ești greșit și cere-I să te ierte. Fiecare dintre voi, fraților, să vă rugați pentru oamenii aceștia.

Tată ceresc, venim în Numele lui Isus Hristos și-Ți mulțumim pentru harul și puterea pe care le-ai arătat față de noi, niște netrebnci, din acest ceas de pe urmă.. Te rugăm să-Ți torni harul aici jos, Doamne, până când și ultimul suflet este iertat. Apariția Ta i-a făcut pe oameni să insiste și să vină aici în ciuda circumstanțelor, i-a făcut să creadă că acesta este ceasul în care le vor fi iertate păcatele și că începând din seara aceasta vor fi liberi. Împlinește aceasta, Tată ceresc și îndepărtează toate păcatele de la ei, pentru că ai spus: „...pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară.” și: „De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna.” (Ioan 6.37; Isaia 1.18). Tată, noi sărim sub șuvoiul sângelui lui Isus Hristos și îi aducem pe acești oameni înaintea Ta, mărturisind în prezența lui Dumnezeu, prin sângele lui Isus Hristos și cerând iertare pentru ei. Dă la o parte toate păcatele și ia-i pe acești oameni în grija Ta, Tată. Adu-i înapoi pe baza promisiunii Tale, în timp ce se mărturisesc. Ai promis că vei face aceasta, și știi că o vei face, fiindcă sunt ai Tăi, Tată, și Ți-i dăruiesc în Numele lui Isus Hristos.

Cei care stați în jurul altarului și mărturisiți că sunteți greșiți, credeți că sunt profetul lui Dumnezeu? Credeți că v-am spus Adevărul și că păcatele voastre sunt iertate? Credeți, intrați prin credință, prin acea perdea, în prezența lui Dumnezeu și spuneți: „Doamne, cred și Te accept! „Ridicați mâna și spuneți: „Eu fac aceasta.” Dumnezeu să vă binecuvânteze. Amin. Așa se face. Rupeți acea perdea prin credință.

Fraților, puneți-vă mâinile peste ei pentru primirea botezului cu Duhul Sfânt, pentru că acum stau pe același teren și păcatele le sunt iertate. Puneți-vă mâinile peste ei acolo unde vă aflați și rugați-vă chiar acum ca să primească și ei botezul Duhului Sfânt.

Doamne Isuse, trimite-Ți puterea peste ei, ca un vânt puternic. Trimite încă un Rusalii și umple oamenii, nu încăperea, cu Focul Duhului Sfânt; trimite iertare și legitimarea puterii în Numele lui Isus. Amin.

- Amin -